

PAS ○ ○ ○
SVETEGA
JOŽEFA ○

10-8443447

Sv. Jožef
za nas Boga prosil!

✠

Pas
sv. Jožefa
in
sedem nedelj

svetemu Jožefu posvečenih.

Spisal
Janez Volčič,
duhoven ljubljanske škofije.

II. natis.

Novo mesto.
Tisk in založba J. Krajec nasl.
1902.

Z dovoljenjem prečastitega knezoškofijskega
ordinarijata v Ljubljani dné 21. junija 1901
štev. 2228.

D. 1948/3139

2019/3200

Pas svetega Jožefa.

Bolandisti pišejo v svojem zares velikanskem delu (acta S. Josephi die 19. Martii pag. 109.) naslednjo prigodbo, katero potrjuje celo krivoverski, luteranski zdravnik.

V Antverpenu je živela nuna iz reda sv. Avguština, ki je bila tri leta bolna. Večkrat so jo napadle tako silne bolečine, da je reva omedlela. Več zdravnikov jo je zdravilo, ali vse je bilo zastonj; nihče jej pomagati ne more. Ker nobena človeška pomoč nič ne izda, se pobožna nuna zateče k sv. Jožefu, katerega je od nekdanj visoko častila in

se njegovi mogočni prošnji rada priporočevala. Imela je motvoz ali vrvico, ki je bila z molitvijo k sv. Jožefu blagoslovljena. S to vrvico se je opasala in je pričela devetdnevnicu v čast sv. Jožefu. In to pobožnost so z njo vred tudi druge nune opravljale, da bi, ako je volja Božja, na mogočno priprošnjo sv. Jožefa ozdravela. 10. rožnika 1659. zadnji dan devetdnevnic je, od prevelikih bolečin vsa potrta, klečala pred podobo sv. Jožefa. Ko ga presrčno prosi, naj bi jej ljubo zdravje vendar še izprosil, na mah odjenjajo vse hude bolečine. In živela je še sedem let, ter ni nikdar več imela poprejšnjih bolečin. — Tako pripovedujejo Bolandisti.

Leta 1842 so v Veroni na Laškem, v cerkvi sv. Nikolaja, obhajali v čast sv. Jožefu mesec sušec, kakor po Slovenskem sedanje čase obhajamo veliki traven v čast Materi Božji. Ko so častivci sv. Jožefa slišali to čudno prigodbo, je prosilo več bolnih, da so prejeli tak v čast

sv. Jožefu blagoslovljen pas. In mnogoteri bolniki so ozdraveli. Pa tudi druge posebne milosti so dosegli, zlasti še posebno varstvo zoper napade nečistega duha. Škof v mestu Veroni, ki je to izvedel in je spoznal korist, katere se pravoverni s tem češčenjem vdeležujejo, je odločil posebno molitev, s katero naj se ti pasovi blagoslovijo, ter je poslal župnika farne cerkve sv. Nikolaja z natančnim poročilom v Rim, da naj bi sv. Oče vse to potrdili.

Zbor sv. obredov, kateremu so sv. Oče vse to v natančno preiskavo izročili, je z dopisom 19. kimovca 1859 potrdil blagoslovno molitev in je privolil, da pravoverni kristjani smejo te pasove v čast sv. Jožefu blagoslovljene nositi. Z drugo prošnjo je veliki škof iz Verone dosegel, da je bratovščina „pasa sv. Jožefa“ v Veroni v glavno bratovščino povzdignjena, in sv. Oče Pij IX. toliko slavnega imena, so jo potrdili 19. sušca 1860, ter so jo z mnogoterimi odpustki

obogatili. — To je začetek pasa sv. Jožefa.

Kaj pa pomeni pas sv. Jožefa?

Kedar se mašnik nameni, opraviti najsvetejšo daritev nove zaveze, se obleče v posebna, le za to odločena oblačila. Belo dolgo srajco, albo imenovano, opaše s pasom, cingulom, ne le samo zato, da ga dolga, nabrana srajca ne opovira pri počasni hoji; ta pas ima imenitni, skrivnostni pomen, kakor tudi vsa druga mašna oprava. Razviden je ta pomen v kratki, pa pristrčni molitvi, katero po cerkveni naredbi mašnik moli, kedar se s tem pasom prepaše. On moli: „Opaši me, o Gospod! s pasom čistosti in zateri v mojem ledju nagnenje poželjivosti, da ostane v meni čednost zdržnosti in čistosti!“

Po tej cerkveni molitvi je toraj pas pomen svete čistosti, ki je najlepši čednost, katera daje lepoto vsem drugim čednostim, katera človeka angeljem podob-

nega stori, katera ga oziroma celo nad angelje povzdigne. Kakor pa je sveta čistost lepa in draga v očeh Božjih in lepa in draga tudi ljudem, ravno tako je pa tudi v silni nevarnosti in je zares težko jo neomadeževano ohraniti. Čistost je tako občutljiva čednost, da jo najmanjši puh strupenega greha oskruni ali celo zaduši; je cvetlica, ktera v najrahlejši dotiki že oveni. Ta preimenitni zaklad nosimo v zdrobljivi posodi. Le prezgodaj, in le presilno se vzdiguje v človeku meseno poželjenje, ki ni nikdar ugnano. Naše sprideno meso se neprenehoma, z vso silo vzdiguje zoper duha. Kdo ne čuti te nesrečne vojske? K temu smo izpostavljeni vsi na neizrečeno spolzko stezo. In ta ledena steza so slabi zgledi, nečimerni svet, ki s svojimi zvižjaci draži in mika, da omahljivega, mesenega človeka kaj lahko v svoje povsodi nastavljene mu mreže vlovi, in ga velikrat v dolgo, pa zaničljivo in prestrašno sužnost zakuje. Ni je nobene

druge čednosti, ki bi imela tako hude in vedne boje s svetom, in s svojim lastnim mesom. Saj vemo, da so največji svetniki imeli prestrašne boje za ohranjenje svete čistosti. Kdor jo hoče ohraniti, ali kdor si jo hoče zopet pridobiti, če je bil tako nesrečen, da jo je oskrunil, da je meso premagalo duha, se mora zares hudo vojskovati; on je, če tudi nekrvavo, vendar zares mučenik. Ako je v zadobljenje katere čednosti zraven lastnega prizadevanja in vednega zatajevanja človeku potrebna posebna pomoč Božja, je gotovo najpotrebnejša v ohranjenje ali zadobljenje svete čistosti. Zato po vsi pravici pravi modri: „Ko sem pa zvedel, da ne morem drugače zdržljiv biti, kakor če da Bog, sem pred Gospoda stopil, in ga prosil ter sem govoril iz vsega svojega srca.“ (8, 21.)

In vendar je ta lepa čednost vsem toliko potrebna; če tudi vsem ne enako. Saj vemo, da nič nečistega ne more v nebeško kraljestvo. Deviško čistost ne-

omadeževano ohraniti celo do smrti, je prednost milosti Božje, ki ni vsim ljudem dana. Marija, preblažena Devica je prva povzdignila bandero vednega devištva. Za njo je šel sv. Jožef. Sam deviško čist, je bil izvoljen, je bil odbran, da je varoval devištvo Marijino in ohranil njeno čast pred tem svetom. In veliko tisoč deviških duš vseh stanov, vseh rodov in narodov in vseh časov se je družilo in se še zbira pod banderom prelepega devištva. In to je truma tistih izvoljenih, ki „hodijo za Jagnetom, kamorkoli gre. Ti so odkupljeni izmed ljudi, prvine Bogu in Jagnjetu . . . in pojejo novo pesem, katere nihče ne more peti, razun onih, kateri so odkupljeni z zemlje.“ (Skrivno raz. 14, 3, 4.)

Sveta čistost pa ni potrebna samo tem izvoljenim dušam. Čistost je zapovedana tudi zakonskim po njih stanu in samskim. Šesta zapoved Božja je dana vsem ljudem. Sv. zakon ni plašč pregrehi; sv. zakon je zakrament. Če tudi je Bog na Sinajski gori rekel: Ne prešestuj! je po nauku

vseh cerkvenih učencikov s tem rečeno sploh: Ne delaj nečistosti! Vsak človek je po svojem stanu zavezan, čist biti.

Ali, Bogu se smili! današnje dni, ko grda nečistost svojo nečimerno glavo predrzno vzdiguje, ko svoje zanjke nesrečna zapeljivost zares prekanjeno očitno in skrivaj nastavlja, ko se pregreha po gledališčih, po očitnih shajališčih, po nesramnih spisih tako predrzno in brez vse opovire povelečuje, ko vse v razuzdanost žene, nečisti ogenj podpihuje; o pač je zares težko, spodobno čistost ohraniti — pač je zares težko, stano vitno se braniti, da slabega, omahljivega človeka splošni valovi grde zapeljivosti seboj ne potegnejo.

O zato nam je v tem nepretrganem boju toliko potrebna posebna pomoč od zgoraj, z nebes!

Bog pa, naš dobri Oče, vé za naše nadloge in reve, nas ne pusti brez pomoči. On nam je dal mogočne varuhe v tej nevarni vojski. Slehern človek, ako ga napade

huda skušnjava, ako ga satan, hodobni svet ali lastno sprideno meso zapeljuje, se zamore osrčiti z mislijo na pričujočnost Božjo, na nečimernost vsega posvetnega, na grozo in strah pred smrtjo in oostro sodbo. Sleherni človek v taki dušni nevarnosti zadobi pomoč, ako ponižno pa zaupljivo kliče Ime Božje. Vsak človek ima svojega angelja varuha, ki nam ravno v taki nevarnosti svoje mogočno varstvo razodeva, ako ga prisrčno kličemo na pomoč. Tudi pobožni klic presladkega imena: Jezus in Marija! nam je gotov pripomoček v skušnjavah zoper sv. čistost. Kdorkoli v imenu Jezusovem kaj prosi, on bo uslišan. In presladko ime: Marija! je strah peklen-skim močem.

Vsi ti pripomočki so dobri in koristni. O da bi se jih kristjani le tudi povsodi in vselej, pri vseh skušnjavah poprijemali! Veliko več lepih, čistih in nedolžnih duš bi bilo med nami. Ker so pa nevarnosti tako splošnje, tako velike in

tako mnogotere, človek pa toliko omahljiv, toliko nezvest in tako slab, nam je tudi pripomočkov obilnih in mnogoterih silno, silno potreba.

Zraven Marije nam pa noben svetnik tako izdatne in gotove pomoči v tem hudem boju dati ne more, kakor ravno sv. Jožef, ki je že tu na zemlji bil varuh Marijnemu devištvu, kateremu je Bog sam v zvesto skrb izročil nedolžnost samo, Jezusa in Marijo, ki je Devica vseh devic. In ta veliki svetnik je zdaj tam v nebesih, za Marijo, najbližej veličastnega sedeža Božjega; in njemu je Vsegamogočni dodelil posebno moč in milost, da nam v skušnjavah zoper sveto čistost pomaga; da, kdorkoli v nevarnosti njegovo sveto ime zaupljivo na pomoč kliče, ne bo osramočen; bo zaželjeno varstvo prejel in občutil.

Ker je pa pas, okoli ledja ovit, podoba svete čistosti, je pač lahko razumljivo, zakaj pobožni častivci sv. Jožefa radi nosijo ta pas, ki je blagoslovljen

s klicanjem na ime tega velicega svetnika in posebnega varuha sv. čistosti. S tem pobožni častivci pokažejo in razodevajo svojo resnično voljo, da hočejo z vso skrbjo si prizadevati za svojemu stanu spodobno čistost, da hočejo v vsakem boju zoper mesene skušnjave sv. Jožefa na pomoč klicati ter se s tem pasom s svojim velikim varhom posebno združijo in zavežejo in se njegovemu mogočnemu varstvu popolnoma izročijo.

Ta pas je bel motvoz ali volnata vrvica, katero v to pooblaščenim mašnikom po cerkveni posebni molitvi blagoslovi. Nosijo ga pobožni častivci sv. Jožefa pod svojo obleko; lahko tudi na golem životu. Bel je pas sv. Jožefa; to nas opominja na čistost srca. Sedem vozlov ima na enem koncu; ti nas opominjajo na sedmero trpljenje in sedmero veselje, katero je imel tu na zemlji sv. Jožef. Ako se tako večkrat spominjamo raznih prigodb njegovega življenja, ravno s tem mu kažemo svojo ljubezen, svoje češčenje. Saj

pravi prijatelji si delijo žalost in veselje. Na drugem koncu tega pasa so pa še trije vozli. Kaj pa ti pomenijo? Na pasu redovnikov pomenijo trije vozli trojno obljubo. Obljubo radovoljnega uboštva, vednega devištva, in vedne pokorščine pod duhovnim poglavarjem. Na pasu sv. Jožefa pa pomenijo tem evangelskim svetom enake čednosti, za katere naj se slehern kristjan posebno prizadeva. Uboštvo v duhu je v tem, da svojega srca ne navezujemo na posvetno posestvo; prizadevati si moramo za čistost, ki je našemu stanu pristojna, in pokorni moramo biti duhovski in deželski gosposki. To so tri prelepe čednosti, ki naj zaljšajo vsakega kristjana. Te čednosti je sv. Jožef v vsi popolnosti imel; in da bomo pravi častivci njegovi, se moramo ravno za te njegove čednosti posebno prizadevati.

Vsak kristjan lahko nosi pas sv. Jožefa, če tudi ni zapisan v bratovščino sv. Jožefa. Ta pas naj mu bo znamenje

zaveze, katero stori s svetim Jožefom, da, hoče v njegovem mogočnem varstvu svojemu stanu spodobno čistost ohraniti, ali če jo je zgubil, po moči zopet si jo pridobiti. In ker je ta pas s klicanjem na ime sv. Jožefa po cerkvenih molitvah blagoslovljen, zato ta pas ni le golo znamenje, ampak je tudi izdaten pripomoček za ohranjenje stanovske čistosti in je gotovo branilo v času skušnjave vsakemu kristjanu, ki ga spoštljivo in zaupljivo nosi. Pa tudi v drugih, dušnih in telesnih potrebah velikrat prečudno pomaga pas sv. Jožefa pobožnim častivcem tega velicega svetnika. Ta pas je tudi znamenje pristrčne zaveze, v katero stopi verni kristjan s svojim velikim patronom in varuhom ter je posvečena zastava posebnega varstva tega, za Marijo največjega svetnika Božjega.

Po vsem tem je pač priporočevanja vredno, da vsi častivci sv. Jožefa nosijo blagoslovljeni pas. Ne da bi se v kako novo bratovščino zapisali, ako vzamejo ta

pas, se lahko vdeležijo mnogoterih odpustkov, katere hočem pozneje našteti, Podajo in izročijo se pa tako v posebno varstvo svetemu Jožefu. Izpričujejo tudi ravno s tem, da imajo resnično voljo, po svojem stanu čisto živeti in si zagotovijo k temu posebno pripomoč sv. Jožefa.

Vsak pobožen kristjan naj bi nosil blagoslovljeni pas sv. Jožefa. Ravno s tem bi očitno in resnobno kazal znamenje duhovnega boja, katerega hoče pričeti v brambo in ohranjenje svojemu stanu primerne čistosti. (Vsak nov pas pa potrebuje novega blagoslova).

Vender noben ud bratovščine sv. Jožefa ni zavezan nositi ta pas. Ravno tako tudi opasani nobenih dolžnostij ne prevzame. Vendar, kateri pas sv. Jožefa nosijo, da bi svoj namen lažje dosegli, naj se prizadevajo:

1. Naj bodo opasani posebno skrbni v izpolnovanju 6. in 9. zapovedi Božje, v katerih Bog vsakemu človeku zapoveduje, ohraniti njegovemu stanu primerjeno čis-

tost. Zato naj se opasani skrbno ogibljuje vsake nevarnosti, ki bi to prelepo čednost, sveto čistost, kako oskruniti zamogla. Naj se z vso pazljivostjo varujejo vsega, kar bi onečastilo pas, ki je znamenje svete čistosti. Nikoli naj ne berejo, nikoli naj ne gledajo kaj spodtakljivega, kar bi jih zapeljevalo v pregrdo, tej angeljski čednosti nasprotno pregreho.

2. Vsak večer naj opasani prav skrbno izprašajo svojo vest, zlasti še oziroma svete čistosti. In ako le kaj zapazijo, da so se v tem kaj pregrešili, da bili so premalo skrbni, premalo pazljivi, naj Boga prisrčno prosijo, da jim po zasluženju Jezusa, Marije in sv. Jožefa prizanese in odpusti; pa naj ponovijo trden sklep, da bodo za naprej bolj skrbni, bolj pazljivi, in da se bodo zares resnobno prizadevali, po svojem stanu spodobno, čisto živeti.

3. Da se v prelepi čistosti vtrjujejo, naj opasani s privoljenjem svojega spo-

vednika posebno v ta namen pogosto prejemajo svete zakramente.

4. Da sebe in druge (zlasti še sebi izročene) k svetemu življenju vnemajo, naj si opasani prizadevajo, da kolikor je le mogoče posnemajo sv. Jožefa, prečistega ženina preblažene Device Marije in prelep zgled svete čistosti. Zato naj

5. molijo, ako mogoče vsak dan to lepo molitev:

„O častitljivi sv. Jožef, oče in zavetnik devic, zvesti varuh, kateremu je Bog nedolžnost samo, Jezusa Kristusa in Marijo, devic Devico, izročil; prisrčno te prosim po Jezusu in Mariji, teh tebi tako dražih zastavah; zadobi mi milost, da se obvarujem nečistosti, in da s čistim, deviškim srcem služim Jezusu in Mariji, in da v njuni službi stanovitno ostanem v popolni čistosti. Amen.

(300 dni odpustka enkrat na dan. Pij IX. 3. sveč. 1863.)

6. Opasani s pasom sv. Jožefa naj se še posebej prizadevajo:

- a.* Da zjutranje in večerne molitve pobožno opravljajo.
- b.* Da so v nedeljah in v praznikih s spodobno pobožnostjo pri zjutranji in popoldanski službi božji, in da te dneve, kolikor jim čas pripusti, kaj pobožnega, izpodbudljivega berejo.
- c.* Da vsako leto mesec sušec še posebno sv. Jožefu v čast posvetijo, in se, ako je mogoče, na njegov god in praznik z devet- ali saj tridnevnicco pripravijo.
- d.* Da o praznikih sv. Jožefa: V spomin njegove zaroke, 23. prosinca; v njegov god, 19. sušca; v god njegovega varstva, 3. nedeljo po veliki noči, sv. zakramente prejmejo in te dneve posebno praznujejo.
- e.* Da sebe in vse svoje sv. Jožefu posvetijo.
- f.* Da radi sv. Jožefu posvečeni altar obiskujejo; so pri njemu v čast brahnih sv. mašah; da imajo v svoji hiši

ali sobi kako podobo sv. Jožefa, pred katero svoje molitve opravljajo.

g. Da večkrat na čast sedmeregga veselja in sedmerih žalosti sv. Jožefa molijo.

Se ve da nihče ni zavezan pod nikakoršnim grehom, vse to izpolnjevati; akoravno naj se vsak kristjan rad poslužuje teh pripomočkov, da zamore pod varstvom tega mogočnega zavetnika toliko lažje svojemu stanu primerno čistost ohraniti.

Odpustki, katerih se zamorejo opasani udeležiti.

A. Popolni: 1. V dan pridruženja k bogoljubni družbi. — 2. Smrtno uro vsem vpisanim, ki resnično skesani in izpovedani prejmejo sv. zakramente; in če tega ne morejo storiti, sveto Ime Jezusovo skesani pokličejo z ustni ali saj v srcu. — 3. V dan, ki je posvečen zaročenju Device Marije s sv. Jožefom, (23. prosinca). — 4. V praznik sv. Jožefa (19. sušca), ali en dan v devet-

dnevnici tega praznika, ki si ga izvolijo opasani. — 5. V dan varstva sv. Jožefa (3. nedeljo po veliki noči), ali en dan v tridnevnici pred imenovano nedeljo.

Da opasani zadobijo te odpustke, je potreba: 1. Resnično kesanje, izpoved in sv. Obhajilo. 2. Obiskovanje cerkve bogoljubne družbe, ali katerekoli cerkve, ali očitne kapele. 3. Molitev za mir med krščanskimi vladarji, za iztrebljenje krivoverstva, in povišanje sv. cerkve.

B. Nepopolni: 1. Bratom in sestram, ki vsaj skesano obiščejo svojo cerkev ob kvaternih nedeljah, in tam molijo v namen svete cerkve (kakor zgorej 3.), je dovoljenih odpustkov sedem let in sedemkrat štirideset dni. 2. Vselej, kedar so pri sveti maši ali pri službi božji, ki se obhaja v njihovi cerkvi; 3. ali kedar so pri obhodih, ki se vrše z dovoljenjem škofovim; 4. ali kedar spremljajo sv. Rešnje Telo pri kakem obhodu, ali k bolnikom kot popotnico, ali ob katerikoli drugi priliki in času; 5. ali, če ne morejo pri-

čujoči biti, pa kedar se daje znamenje z zvonjenjem; če molijo en Oče nas . . in Češena Marija . . ali pa petkrat Oče naš . . in Češena Marija . . za ranjce družbenike; 6. ali opravijo katerokoli drugo dobro in bogoljubno delo; — dobé vsakikrat šestdeset dni odpustkov.

Opomba. Vsi ti odpustki, popolni in nepopolni, se zamorejo obrniti v prid vernim dušam v vícah.

Posebne pravice.

1. Bolniki in vsi, ki so resnično zadržani, obiskovati naznanjene cerkve v dosego odpustkov, morejo s privoljenjem postavnega izpovednika obiskovanje cerkve spremeniti v druga dobra dela.

2. Začasni vodnik družbe sv. Jožefa ima oblast, blagoslavljati pasove in jih družbenikom deliti.

3. Svete maše, ki jih da bogoljubna družba brati za ranjce družbenike, so obdarovane s popolnim odpustkom za ranjce.

Te odpustke in te pravice so podelili sv. Oče Pij IX. 14. sušca in 21. kimoveca 1862.

Molitve

v čast sedmeremu veselju in sedmeri
žalosti sv. Jožefa.

1.

O prečisti ženin presvete Device Marije, častiti sveti Jožef! Kakor velika je bila skrb in britkost tvojemu srcu, ko nisi vedel, bi li svojo neomadežano nevesto vzel k sebi ali jo zapustil; tako neskončno pa je bilo veselje, ko ti je Gospodov angelj razodel veličastno skrivnost včlovečenja.

Zavoljo te tvoje žalosti in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, tolaži in napolni naša srca sedaj in v naših smrtnih bolečinah s tolažbo pravičnega življenja in sv. smrti, ki naj bo podobna smrti tvoji v pričujočnosti Jezusovi.

Oče naš . . . Češena Marija . . .
Čast bodi Očetu . . .

2.

O presrečni oćak, ćastiti sveti Jo-
 žef! izvoljeni rednik vćlovećene Besede!
 žalost, katero si občutil, ko je bilo Dete
 Jezus v toliki revšćini rojeno, se je zdajci
 spremenila v nebeško radost, ko si zasli-
 šal hvalno angelsko petje in si videl
 slavo razsvetljenega svetega večera.

Zavoljo te tvoje žalosti in za-
 voljo tega tvojega veselja te prosimo,
 izprosi nam to milost, da bomo po
 dokonćanem popotovanju tega živ-
 ljenja vredni, da bomo poslušali
 hvalno petje angeljsko in užívali
 blišćobo nebeškega velićastva.

Oće naš . . . Āešena si Marija . . .
 Āast bodi Oćetu . . .

3.

Pokorni izpolnovalec božje zapovedi,
 ćastiti sveti Jožef! predraga Kri, katero
 je Božje Dete, naš Izvelićar pri obrezo-
 vanju toćilo, je tvoje srce presunilo; pa
 ime Jezus, katero si mu ti dal, je tvoje
 srce utolažilo in z veseljem napolnilo.

Zavoljo te tvoje žalosti, in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, izprosi nam to milost, da svoje življenje obvarujemo vsega greha, in se s presladkim Imenom v svojem srcu in v svojih ustih ločimo s tega sveta.

Oče naš . . . Češena Marija . . .
Čast bodi Očetu . . .

4.

Prezvesti svetnik, ki si se udeležil skrivnosti našega odrešenja, častiti sveti Jožef! Simeonovo prerokovanje o trpljenju, katero bo zadelo Jezusa in Marijo, ti je smrtne bolečine napravilo; pa z blaženim veseljem si bil napolnjen, ko si spoznal izveličanje in častitljivo vstajenje neštevilnih duš, ki so se ga udeležile po prerokovanju tega trpljenja.

Zavoljo te tvoje žalosti, in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, izprosi in pridobi nam to milost, da bomo prišteti njim, ki bodo

po zasluženju Jezusovem in na priprošnje Marijno častitljivo od smrti vstali!

Oče naš . . . Češena Marija . . .
Čast bodi Očetu . . .

5.

Čujoči varh in pristrčni prijatelj včlovečenega Sinu Božjega, častiti sveti Jožef! kako si se trudil, da si Sinu Najvišjega hranil in redil, zlasti še, ko si ž njim moral bežati v Egipt; pa kako velika je bila tvoja tolažba, ko si svojega Boga vedno pri sebi imel in si videl, kako so se rušili pred njim egiptovski maliki.

Zavoljo te tvoje žalosti in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, izprosi nam to milost, da se peklenškega sovražnika, zlasti v begu nevarnih priložnostij ogibamo, in da se v našem srcu vsi maliki posvetnega navezovanja zrušijo, da se Jezusu in Mariji popolno vdamo,

da le za nju živimo in z njima srečno umremo.

Oče naš . . . Češena Marija . . .
Čast bodi Očetu . . .

6.

Pozemeljski angelj, častiti sveti Jožef! strmeče si gledal, kako je bil kralj nebeški tvojim migljejem pokoren. Ko si nazaj šel iz Egipta, je bilo tvoje veselje skaljeno zavoljo strahu pred Arhelajem; angelj pa te je potolažil in veselo si prebival v Nazaretu z Jezusom in z Marijo.

Zavoljo te tvoje žalosti, in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, izprosi nam to milost, da bodo naša srca prosta vsega škodljivega strahu, in da se vedno veselimo v miru dobre vesti, da z Jezusom in z Marijo sklenjeni živimo in se z njima združeni s tega življenja ločimo.

Oče naš . . . Češena Marija . . .
Čast bodi Očetu . . .

7.

Podoba vse svetosti, častiti sveti Jožef! ko si brez svojega zadolženja Dete Jezusa izgubil in si ga s preveliko žalostjo tri dni iskal, da si z veseljem in radostjo v tempeljnu med učeniki našel njega, ki je življenje tvoje.

Zavoljo te tvoje žalosti, in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo z ustmi in s srcem, govori za nas. da nikdar z velikim grehom Jezusa ne izgubimo. Ako bi se pa to v našo preveliko nesrečo zgodilo, nam izprosi, da ga neutrudljivo z nepretrgano bolečino iščemo, da ga zopet dobimo in se njegove milosti veselimo zlasti še v trenutku naše smrti, da z njim v nebesa gremo, ga vso večnost uživamo in s teboj slavo njegovega usmiljenja prepevamo.

Oče naš . . . Češena Marija . . .
Čast bodi Očetu . . .

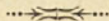
Jezus je nastopil takrat svoje trideseto leto, in menili so, da je sin Jožefov.

Prosi za nas, sveti Jožef!

Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

O Bog, kateri si v svoji nam nerazumljivi previdnosti svetega Jožefa izvolil za ženina svoji presveti porodnici; prosimo te, dodeli nam, da nam je priprošnik v nebesih on, katerega tu na zemlji svojega varuha častimo; ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.

Sedem nedelj svetemu Jo- žefu posvečenih.

I. Nedelja,

v čast žalosti in veselja, katerega je imel sv. Jožef, ko je videl, da je Marija mati postala.

Po prečudni naredbi Božje previdnosti sta bila zaročena Jožef in Marija. Zvesta svoji obljubi vednega devištva sta angeljem enako živela v svoji revni hišici v prijaznem Nazaretu. In takrat je Gospod storil velike reči preblaženi Devici. V njenem naročju se je dopolnil čudež včlovečenja Sinu Božjega, ker sveti Duh je njo storil Mater Edinorojenemu vsegamogočnega Očeta. Jožefu je bilo vse to še prikrito. Kako se je zavzel, ko je videl, da je njegova, angeljsko čista nevesta mati, pa si tega nikakor razjasniti

ni mogel! Bil je „pravičen mož,“ zato se je branil vsacega krivičnega natolcevanja, se je ogibal vsake prenagle sodbe. Sv. Avguštín pravi, da je sv. Jožef sprejel Marijo, ko je šla iz Jeruzalemskega tempeljna; toraj jo je peljal seboj v svojo hišo, ko je ona zapustila hišo Božjo, koder je od svoje prve mladosti nedolžno živela. Po spričevanju sv. Petra Krizologa je bil sv. Jožef priča njene nedolžnosti, varh njene čistosti in branitelj njenega devištva. Videl jo je zdaj v drugem stanu, pa videl je tudi njeno obnašanje; priča je bil njenega tihega, samotnega, nedolžnega in svetega življenja. Videl je v njej še zmiraj lepoto njenega svetega devištva. Njeni pogledi, vse njeno življenje je razodevalo njeno neskajjeno nedolžnost. Zato pravi sv. Krizostom: Sv. Jožef ni ostal pri tem, kar so njegove oči vidile, raji je mislil, da mora

biti čudež božje milosti, kakor da bi padla tako nebeško - čista Devica.

Bil je pa tudi sv. Jožef dobro zveden v pismih stare zaveze. Vedel je, da po prerokovanju preroka Izaija bo Devica rodila obljubljenega Mesija, katerega so tisti čas vsi pravični željno pričakovali. Kaj če bi bila Marija izvoljena Mati Mesijeve? Opravičena je bila ta misel; saj je bil priča njene velike svetosti. Ali kdo in kaj sem jaz, si je mislil Jožef v svoji ponižnosti; kdo sem jaz, da bi smel pri sebi imeti Mater svojega Boga? Kdo sem jaz, da bi Mati Božja bila meni nevesta? Kako bi se predrznil, biti pri tako imenitni, veličastni Gospé? Joj meni! Ozia se je na tla zgrudil, ko se je le nespoštljivo dotaknil skrinje stare zaveze; kaj bi se meni zgodilo, ako bi se kako spozabil in bi kdaj ne izkazoval spodobnega spoštovanja tej skrinji nove zaveze, ki hrani pravo

nebeško mano, ki nosi v sebi postavodajavca samega! — Take in tem enake misli so, po nauku več imenitnih cerkvenih učenikov, napolnjevale s sveto grozo dušo pobožnega pa ponižnega tesarja v Nazaretu.

Gospod pa je poslal tako britko stiskanemu svojega angelja, ki ga je potolažil in mu razodel skrivnost včlovečenja Sina Božjega. Besede, katere je nebeški poslanec svetemu Jožefu govoril, spričujejo, da le ponižnost, nezaupnost samega v se in sveta groza je svetega očaka tako daleč prignala, da je mislil skrivej zapustiti Marijo, svojo nevesto. Angelj mu ne očita, ga ne graja, ga še le tolaži, mu daje srčnost. „Ne boj se!“ mu pravi. To so besede mile, ki boječo, plašno dušo osrčijo, pokrepčajo. Ravno te besede je govoril veliki angelj Gabriel Mariji, da jo je potolažil, ko se je prestrašila, kadar se jej je prikazal in jej ozna-

nil, da bo mati Ona, ki je Gospodu devištvo obljubila. „Ne boj se, Marija!“ je tudi takrat rekel angelj. Beseda, ki je prestrašeno nedolžnost Marijno potolažila, je umirila tudi boječo ponižnost Jožefovo.

Po nauku sv. Janeza Krizostoma so pa skrivnosti polne besede, s katerimi je angelj sv. Jožefa potolažil in osrčil. „Jožef, sin Davidov, ne boj se!“ je rekel. Po imenu ga je poklical, da mu je dal srčnost. Tako ga je opomnil njegovega rodu, opomnil ga je obljube, katero je Gospod dal Davidu, da bo iz njegovega rodu rojen Mesija. To je skrivnost Božjega usmiljenja, katera se je spolnila v Mariji, ki je ravno tako kraljevega Davidovega rodu.

Sv. Fulgencij takole opiše besede angeljeve: „Jožef! Marija je tvoja, po postavi ti dana žena; sveti Duh ti jo je dal; in on je doprinesel v njej veliko skrivnost, katera je s

sveto grozo napolnila tvojo dušo. Ta Duh ljubezni pa noče, da bi se razdrla zaveza zakona, katero je on zavezal. Akoravno je njemu izročeni zaklad zdaj nezmerno dražji postal, vendar naj le še to veliko srečo uživa, da ta zaklad ima. Ko si je Sin Božji Marijo za mater izvolil, pa ni hotel, da bi jenjala tvoja žena biti; on jo ravno s tem tvoji bogoljubnosti izroči, da njeno čast varuješ in njenega Božjega Sina z vsem oskrbuješ.“

Te besede angeljeve so napolnile srce sv. Jožefa z neizrečenim veseljem. Ko je zdaj neskončne veljave in nezmerne časti svoje presvete neveste zagotovljen in prepričan, je bilo njegovo veselje tako popolno, da je s kraljevim prerokom, s svojim pradedom, lahko k Bogu zdihnil: „Po obilnosti bolečin v mojem srcu so tolažbe tvoje razveseljevale mojo dušo.“ (Ps. 93, 19.)

V trenutku je tako Gospod Bog potolažil nevihto v duši tega pravičnega moža, ter ga napolnil s presladkim mirom.

In tako stori Gospod vselej, ako se le duša njegovi volji popolnoma podvrže. V svoji dobroti pošlje po nevihti ljubi mir in po britkostih in solzah vlije veselje v naše srce. In to je mogočen nagib, da smo potrpežljivi in se v vsem popolnoma podvržemo sveti volji božji.

Zgled.

Dva meniha frančiškana sta bila na barki, ki je jadrala memo flandrskega obrežja. Na enkrat nastane huda nevihta, ki treši barko na skalovje, da se razbije in potopi. Tri sto oseb, ki so bili na nesrečni barki, je potonilo v valovih razburjenega morja. Po prečudni previdnosti božji sta se meniha oklenila

bruna razdejane barke. Tri dni in tri noči stá se držala tega bruna v pregrozni nevarnosti na morskih valovih. Oba sta bila zvesta častivca sv. Jožefa. Z velikim zaupanjem sta zdihovala v njegovo pomoč, da bi ju rešil te smrtne nevarnosti. In njuna molitev ni bila zastonj.

Nevihta je pojenjala; nebo se je zjasnilo; morje se je umirilo. Oživeló je tudi upanje v njunem srcu. Z veselím začudenjem pa sta zapazila zraven sebe čvrstega moža, ki je prečudno ljubeznjiv, pa veličasten. Ta mož ju je pozdravil, ter se jima ponudil za vodnika. Morje in vetrovi so bili pokorni njemu, kateremu je bil nekđaj pokoren Gospod morja in vetrov.

Prišli so na suho. Meniha padeta na svoja kolena pred rešitelja, katerega nista poznala, ter sta ga kot poslanca božjega častila. Ko ga presrečno zahvalita, ga lepo prosita, naj

bi jima povedal, kdo da je. „Jožef sem,“ pravi prikazen; „ako mi hočeta kaj prijetnega storiti, molita vsak dan sedemkrat Oče naš . . . in Češena Marija . . . v spomin sedmere žalosti, katero je moja duša občutila, in v spomin sedmeregga veselja, s katerim je bilo moje srce prenapolnjeno v dnevih, katere sem na zemlji preživel v družbi Jezusa in Marije.“ — Pri teh besedah izgine in meniha ga ne vidita več. Vsa vesela in srečna sta za trdno sklenila, da hočeta svetega Jožefa še prisrčnejše častiti in mu vse svoje žive dni služiti.

V tej kratki prigodbi moramo občudovati zvestobo sv. Jožefa, ki je urno in vselej pripravljen, da pomaga njemu, ki ga na pomoč kliče. Spoznati moramo pa tudi njegovo neskončno veliko dobroto, ki tako malo zahteva za toliko milost, ki tako malo tirja za tako dragi

zaklad, za ohranjenje življenja. In ker je sv. Jožef v tej prigodbi sam razodel, kaj mu je najljubše, mar se ne bomo radi spominjali sedmerih britkostij in sedmeregga veselja njegovega, ako smo res zvesti častivci njegovi?

Mislimo si, da smo tudi mi tisti srečni menihi, katere je sveti Jožef iz morskih valov potegnil in rešil gotove smrti. Mislimo si, da tudi nam on sam govori: Jaz sem Jožef, na katerega zaupajte. Gospod Bog mi je dal moč in tudi voljo, da vam pomagam v vseh vaših britkostih in težavah. Jezus Kristus, moj rejenček, in Marija, njegova deviška Mati, mi ne odrečeta ničesar, kar bom za vas prosil. Imejte v časti spomin moje žalosti in mojega veselja, in gotovo bote izkusili moje varstvo in mojo pomoč v vseh nevihtah tega sveta, kjer vas neprenehoma napadajo skušnjave in razne britkosti in težave.

Vsak pravi častivec sv. Jožefa naj bo zagotovljen, da si bo varstvo tega velicega svetnika najpoprej in naj ložej naklonil, ako se bo večkrat spominjal njegovih žalostij in njegovega veselja, ter bo v ta namen večkrat opravil molitve, ki so za to pobožnost od svete cerkve potrjene in od rimskih papežev z odpustki obdarjene. Sveti občutki, ki bodo pri premišljevanju teh lepih skrivnost naše srce napolnovali, bodo gotovo znamenje prave ljubezni, s katero tega velicega svetega očaka ljubimo; in ta naša ljubezen ga bo gotovo nagnila, da nas bo varoval v življenju, zlasti pa še našo smrtno uro.

Duhovna vaja. Danes daruj sveto obhajilo v zahvalo za vse, kar je sv. Jožef Jezusu in Mariji tukaj na zemlji podelil. Daruj danes zadobljene odpustke tistim dušam v vicah, katere so v svojem življenju posebno ljubile in častile svetega Jožefa.

Opravi še molitve v čast sedmeremu veselju in sedmeri žalosti svetega Jožefa.

Jezus, Marija, Jožef.

Ta teden posnemaj svetega Jožefa in bodi tiho. Opusti vse nepotrebno govorjenje; varuj se zlasti vsega obrekovanja in opravljanja. Daruj mu vsaki dan sedem majhnih darov. Na priliko: Vstani zjutraj saj nekatere trenutke poprej; bodi bolj zbran pri jutranji molitvi; pritrčaj si kaj malega pri jedi ali pijači; zmoli kak Oče naš . . . več; zatajaj se v kaki če tudi čisto majhni nasprotnosti; bodi bolj zbran in sam za se. To bo lep duhoven šopek sedmerih ljubih cvetlic, katerega daruj svojemu patronu in varhu. Njegovo očetovsko oko bo gotovo ljubeznjivo se oziralo na tak dar resnične ljubezni, ter te bo blagoslovilo in varovalo, in ti bo izprosilo tistih milosti, katere najbolj potrebuješ.

II. Nedelja,

v čast žalosti in veselja, katerega je imel sv. Jožef pri rojstvu Božjega Deteta v Betlehenskem hlevu.

Čas je dotekel, da bi prečista Devica porodila svetu obljubljenega, tako težko pričakovanega Mesija. Jožef je bil z Marijo v Betlehemu. Povelje rimskega cesarja ga je napolilo v mesto njegovega pradeda, kralja Davida. Tu se je moral popisati dati s svojo zaročeno nevesto Marijo, ki je bila izvoljena Mati Sinu Božjega, Odrešenika vesoljnega sveta. Zastonj išče po vsem Betlehemu prenočišča svoji nebeški nevesti; povsodi ga odpravijo. Ne v očitnih prenočiščih, ne pri njegovih znancih ni prostora za nju. Zdaj se je izpolnila beseda evangeljska: „Sin Božji je v svojo lastnino prišel, in njegovi ga niso sprejeli.“ Jan. 1, 11. Prisiljen je bil Jožef, da je prenočil

s svojo preblaženo nevesto zunaj mesta v zapuščenem hlevu, v skalnati duplini. In tukaj, na tem samotnem, revnem kraju je hotel biti rojen Sin Najvišjega, Sin vsegamogočnega Stvarnika nebes in zemlje; tukaj se je hotel prikazati zagrešenemu človeškemu rodu.

Kakšno žalost je občutilo srce sv. Jožefa, ko je videl, kako se je hotel ponižati Sin Božji pri prihodu na ta svet, in mu on boljšega prostora preskrbeti ni mogel! Tu je ležalo Dete nebeško na revni trohljivi slamici; lahne plenice so ga pokrivala in pač komaj kaj ga branile pred ponočnim hladom zimskega časa. Ko je Izveličar sveta v zimskem mrazu in v toliki revščini prvi-krat, kakor vsako človeško dete, zajokal, o kako je bilo dobro srce njegovega rednika presunjeno in užaljeno! Gotovo je presrčne solze točil, ko je zagledal prve

solze, katere je včlovečeni Bog za naše grehe jokal.

Na svojih kolenih je molil to Dete in ga je spoznal svojega Boga. Akoravno je videl v njem le slabost in uboštvo, ga je vendar spoznal in častil stvarnika nebes in zemlje, Izveličarja in Odrešenika celega sveta. In njemu je daroval svoje srce, vse svoje moči, celo svoje življenje. Hvalil in zahvalil ga je, da je njega izvolil, da po očetovsko skrbi zanj.

Da je bilo veselje njegovo še večje, mu poda Marija na naročje to nebeško Dete, katero je Bog njegovi skrbi izročil. Jožef je kleče prejel Dete iz rok njegove deviške Matere, ga položi z vso častjo in z gorečo ljubeznijo na svoje srce, ga poljubi in nebeškemu Očetu daruje v dar sprave za grehe celega sveta, ter toči solze presvetega veselja, in ga položi nazaj na naročje njegovi presveti Materi; saj Marijno

naročje je bilo edini altár, čist in svet zadosti, da je prejel ta nebeški dar.

O kako srečen je bil zdaj po nižni sin Davidov v kljub svoji pozemeljski revščini! Pozabil je trud in britkost, težavo in skrb poprejšnjega večera, ko je slišal ubrano nebeško petje, s katerim so angelji Božji oznanovali rojstvo Tistega, katerega je smel svojega rejenca imenovati! Če tudi reven in ubog, je bil zdaj bogatejši, kakor naj premožnejši njegovih sprednikov; saj je imel naj dražji zaklad celih nebes. Pred tem veličastnim zakladom je izginila vsa slava njegovega imenitnega, kraljevega rodu. Katerega je kraljevi prerok David v duhu gledal in svojega Gospoda in Boga pozdravljal, tega Emanuela je Jožef z lastnimi očmi gledal in na svoje ljubezni vse goreče srce pritisnil. On bo živel zdaj v družbi

Njega, katerega so njegovi očetje in pradedje s tolikim hrepenenjem pričakovali. Vsako drugo veličastvo se izgubi pri tem veličastvu; vsako drugo veselje izgine pri tem veselju.

Po nerazumljivi previdnosti Božji je bilo v čistem srcu sv. Jožefa združeno veselje in žalost v toliki meri, da tega nikakor dopovedati ne moremo. Žalost mu ni kalila svetega veselja; pa tudi veselje ni hladilo njegove britke žalosti. Žalost in veselje je imelo en izvirek, in ta je bila ljubezen do Boga, ljubezen do Jezusa in Marije. Ta ljubezen mu je napravila neskončno veselje; pa ravno ta ljubezen mu je delala britko žalost.

O duša moja! pomisli, kaj pa je vzrok tvojega trpljenja, kje izvirek tvojega veselja? Je li tudi prava in resnična ljubezen do Boga? Ali morebiti pa je le tvoja lastna ljubezen ali ljubezen do sveta in

tvoja strast vzrok in namen tvojega trpljenja, tvojega žalovanja; pa tudi tvojega veselja?

Ni pa pravo veselje, ako nima v Bogu svojega začetka; pa tudi trpljenje ni zveličansko, ako ni v ljubezni do Boga. Ljubezen do Boga nas mora v vsem voditi.

Zgled.

V lijonski bolnišnici na Francoskem je bil star vojak, ki je živel tje v en dan. Ta mož ni imel nič vere. V svoji mladosti že je bil slabo izrejen. Rojen je bil o času francoske prekucije, ko je bila sveta vera grdo zaničevana, ko so mašnike preganjali in neusmiljeno morili, in so cerkve oskrunjali in podirali. In tako je rasteł brez vse verske vednosti. Postal je vojak in v vojski s Španjoli je z družimi pajdaši vred marsikaj hudega storil,

cerkve in samostane ropal in skrunil. Tudi še zdaj, v svoji sivi starosti, se ni zmenil za svojo dušo, in hudo ga je zdražil, kdor mu je krščanskih dolžnostij kaj omenil.

Temu nesrečnemu starčku je pa mili Bog dal hčer, ki je bila prav pobožna. Ta dobra hči je veliko zdihovala in molila za svojega očeta, da bi se ga Bog usmilil in njegovo dušo rešil. V svoji ponižnosti pa je deklica mislila, da je njena molitev preslaba, da ne zasluži uslišana biti; zato je vse pobožne znance prosila, naj z njo molijo in Boga prosijo za njenega očeta. Pobožna prijateljica njena je bila posebna častivka svetega Jožefa. Neki dan dobi ta prijateljica več malih bukvic, v katerih je bilo popisano, kako pobožni kristjani sedem nedelj zaporedoma častijo svetega Jožefa. In te bukvice nese pobožna častivka svetega Jožefa v bolnišnico, kjer je oni stari

vojak bil, pa jih razdeli usmiljenim sestram, katere so bolnikom stregle, ter jih milo prosi, naj združene opravijo to pobožnost in s tem prosijo za spreobrnjenje onega nesrečnega moža. Med tem je njegova pobožna hči še bolj prisrčno prosila za svojega očeta. In ta stanoovitna in zaupljiva molitev je predrila oblake in prišla pred sedež božji. Stari bolnik se je omečil; svetlo je postalo v njegovi duši. Pet in štirideset let ni sprejel nobenega zakramenta. Zdaj se spové čisto in skesano, in njegova dobra hči je bila tako srečna, da ga je v praznik žalostne Matere Božje leta 1862 peljala k sv. obhajilu. Zdaj je bil mož ves drugačen, in njegova hči ne more prehvaliti moči in dobrote svetega Jožefa. —

Kdorkoli moli za spreobrnjenje grešnikov, kaže resnično pobožnost in pravo vnemo za izveličanje ne-

umrjočih duš. Prosi tudi ti, krščanska duša! svetega Jožefa za to milost; poprosi še druge pobožne duše, naj s teboj prosijo svetega Jožefa, zlasti še, ako gre za spreobrnjenje nevarno bolnega in za spreobrnjenje katerega tvojih znancev ali prijatelov.

Duhovna vaja. Danes daruj sv. obhajilo v zahvalo in v čast svetemu Jožefu za vse velike milosti, katere je on tebi in vsem ljudem že izprosil in jih še bo. — Daruj popolni odpustek danes tistim ubogim dušam v vicah, ki so v svojem življenju sveto družino posebno častile. — Opravi še molitve v čast sedmeremu veselju in sedmeri žalosti sv. Jožefa.

Jezus, Marija, Jožef.

Posnemaj ta teden sv. Jožefa v vnemi pobožne molitve. Prosi ga, naj te uči prav moliti, naj te vadi posebno notranje molitve in premišljevanja. Prizadevaj si, da bo tudi tvoje delo in opravilo resnična molitev po dobrem

namenu, katerega stori precej v začetku svojega dela, in da se postaviš v pričujočnost Božjo. Vsak dan naberi sedem malih darov in zvečer prosi sv. Jožefa, da te darove svojemu božjemu rejencu ponudi in daruje v tvojem imenu.

III. Nedelja,

na čast žalosti in veselja, katero je imel sv. Jožef pri obrezovanju Gospodovem.

Ker je hotel Jezus, kot obljubljeni Odrešenik, dopolniti vso postavo, se je v svoji ponižnosti podvrgel tudi bolečemu obrezovanju, s katerim so bili judovski fantiči osmi dan po svojem rojstvu prišteti izvoljenemu ljudstvu. Sveti Jožef je bil tudi zraven, ko je bilo nebeško Dete, osem dni staro, obrezano. Kako hudo je bilo njegovemu občutljivemu srcu, ko je bil priča, kako se je Božje Dete podvrglo temu postavnemu

obredu. Res je, vsi izraelski otroci so se morali tej postavi vdati; ali, če so tudi drugi stariši svoje otroke ljubili, vendar se njihova ljubezen ne more primerjati ljubezni, s katero je Jožef ljubil svojega nebeškega rejenčka; ker ljubil ga je ne le kot svojega sina, ampak ljubil je v njem svojega Boga. Vedel pa je tudi sveti očak, da se nebeško Dete pri vsi svoji otroški slabosti popolnoma zaveda svoje pameti; vedel je, da se zadovoljno podvrže vsemu, kar se od njega tirja; vedel je, da Gospod hrepeni po trpljenju in da občuti vse bolečine; pa da to prvo krvavenje, kateremu se je podvrglo Božje Dete, je le pomen, je prva poskušnja vsega tistega prestrašnega trpljenja, katero ga čaka koncem njegovega življenja gori na Kalvariji. Jok teh prvih bolečin Jezusovih in srčna britkost uboge Matere sta trgala srce sv. Jožefu. Pa s sveto srčnostjo napolnjen in

vtrjen v veri, ki je bila močnejša, ko Abrahamova, se je preblagi ženin Matere Božje vdal naredbam Božjega Sina. On daruje nebeškemu Očetu predrago kri, ki je tekla v naše odrešenje, katere ena kaplja bi zadostila, odrešiti vesoljni svet.

Pri tem skrivnostnem obredu je bilo Sinu Božjemu dano presveto ime Jezus, po Božjem povelju.

Kdo bo dopovedal, s koliko častjo, s kolikim zaupanjem in s koliko ljubeznijo je sveti Jožef izgovarjal to presveto ime! Saj je to presveto ime „Jezus“ nam vsem tolažilo na popotovanju tega življenja in naše upanje v smrtni uri.

To prečeščeno Ime, katero je sveti Jožef gotovo velikrat izgovarjal, je bilo njegovim ustom slajše, ko najčistejši med, in njegovim ušesom ljubeznjivše, ko nadzemeljsko petje.

To presveto ime Jezus naj bo začetek in konec tudi vsemu našemu dejanju in nehanju. Začetek naj bo, da ga večkrat pobožno zakličemo; konec pa, da storimo vse v Njegovem imenu, vse Njemu v čast.

Kot zvesti učenci najboljšega učenika kličimo po zgledu svetega Jožefa večkrat to sveto ime, ki je nad vsa druga imena, in potolaženi bomo v vseh bridkostih.

Kličimo, kakor sveti Jožef, presveto ime Jezus z živo vero na njegovo moč, s trdnim zaupanjem na njegovo pomoč. Saj je Božji Izveličar sam rekel: „Kar koli boste Očeta v mojem imenu prosili, to bom storil.“ (Jan. 14, 13.). Kličimo zaupljivo, kakor je klical slepec poleg pota: „Jezus, sin Davidov, usmili se me!“ ali kakor gobovi: „Jezus, učenik, usmili se nas!“ In njegova pomoč ne bo izostala.

Saj vemo, da so apostoli delali čudeže v Jezusovem imenu. „V imenu Jezusovem vstani in hodi!“ je rekel Peter hromemu.

Zlasti v vseh skušnjavah, ki nas napadajo, kličimo ime Jezusovo; ker to presveto ime je zadosti mogočno, da se pekel stresa pred njim, in da bežijo hudobni duhovi. Trepetajo, ko slišijo to ime, ki jih opomni Njega, ki je premagal kraljestvo hudičevo, ki je razdjal kraljestvo poglavarja tega sveta.

O presveto, o presladko ime Jezus! ti si pač res izlito olje, ki celi naše rane, zdravi naše duše. Kdor to nebeško ime zgovori, kdor nanj le misli, se spominja naj popolnije podobe, se spominja vseh čednostij, ki so v najvišji stopinji združene v tem Božjem Imenu.

Položi toraj, o Gospod Jezus! svoje presveto ime na naš jezik, v naše srce, v našo dušo, in v tem

imenu nam dodeli, milost in moč, da te posnemamo, da se od tebe učimo, ne stvariti nove svetove, ampak biti pokorni, potrpežljivi in ponižni.

Zgled.

V mestu Chartres (Šartres) na Francoskem izhajajo listi z imenom: „Glasovi naše ljube Gospe.“ Leta 1861 mesca sušca je v teh listih zapisana tale prigodba: Mladenič, ki je hodil v šolo, je prosil Boga za posebno milost, katera mu je bila za njegovo nadaljno šolanje silno potrebna. Revež pa ni bil uslišan. Dobil je v roke knjižico, v katerih so bile molitve v čast sedmeri žalosti in sedmeremu veselju svetega Jožefa. Sklenil je, te molitve celi mesec opravljati, da bi tega velicega svetnika pridobil kot priprošnika na svojo stran, da bi mu sveti Jožef izprosil

to potrebno milost božjo. Preteklo je cel mesec; mladenič je zvesto molil; a vse je bilo pri starem. „Le še bom molil,“ pravi pobožni mladenič. Ali že je tako preteklo več mesecev, in sveti Jožef se ni dal omečiti; le še ni bil rešen zadreg, katere so mladenčča opovirale. Pa tudi mladenič ni odjenjal; še je prosil. Tako stanoviten je bil, kakor da bi mislil, kdo se bo poprej vdal. Zraven je klical še Marijo na pomoč, naj ona njegovo ponižno, pa silno prošnjo svojemu čistemu ženinu še posebno priporoča. In zares! na enkrat so izginile vse težave, in so minule vse zadrege, razdelili so se temni oblaki. In kakor so nekdam prebivalci mesta Sihara rekli Samarijanki, ki je z Gospodom pri Jakobovem studencu govorila, tako je ta pobožni mladenič lahko rekel svojim prijateljem: „Zdaj verujem na moč molitve k svetemu Jožefu, ne zato,

ker ste mi pravili vi, ampak ker sem sam videl in izkusil.

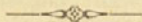
Duhovna vaja. Kadar obiščeš Jezusa v najsvetejšem zakramentu sv. Rešnjega Telesa in pozdraviš preblaženo Devico, pozdravi še svetega Jožefa in prosi ga, naj te blagoslovi. Prizadevaj si, da si pri svetem obhajilu k srcu vzameš, kaj je občutil sveti Jožef, ko je pri obrezovanju videl teči kri Izveličarja našega. — Daruj popolni odpustek tistim dušam v vicah, ki so posebno častile malega Jezuščka. — Opravi še molitve v čast sedmeremu veselju in sedmeri žalosti svetega Jožefa.

Jezus, Marija, Jožef.

Ta teden si posebno prizadevaj, da posnemaš svetega Jožefa v ponižnosti. Bodi moder, tih in samotnen. Ne govori z nikomur sam od sebe, najmanj še od svojih prednostij. Bodi vesel, ako te kdo ponižuje; brez poniževanja ne boš

ponižen ; ponižnost pa ti ravná in gladi pot do milosti božje. Kolikor bolj se boš ponižal, toliko več milostij božjih boš prejel.

Ne pozabi, da vsaki dan nabereš sedem majhnih darov, katere svetemu Jožefu v čast daruj.

IV. Nedelja,

na čast žalosti in veselja, katero je imel sveti Jožef, kadar je z Marijo malega Jezuščka v tempeljnu daroval.

Ko je Oče nebeški svojemu edinorojenemu Sinu svetega očaka Jožefa izvolil za svojega namestnika, mu je tudi dal dar ljubezni do tega svojega edinorojenega Sinu, nad katerim ima vse svoje dopadajenje. Jožef je ljubil Jezusa z očetovsko ljubeznijo ; zato so ga neizrečeno zbolele besede, ki jih je govoril sveti starček Simeon v tempeljnu

preblaženi Devici, ko je darovala svojega nebeškega Sina Bogu, da bo namreč to Dete, sad njenega telesa, mnogim v izpodtikljej, znamenje jeze, sovraštva in srda. Kakor je ta razsvetljeni prerok prerokoval, je sveti Jožef videl v duhu trpljenje Mesijevo z vsemi žalostnimi in prestrašnimi okoliščinami; in te misli so napolnile njegovo srce z neizmerno bridkostjo.

Žalostni glasovi vseh izraelovih prerokov, ki so drug za drugim opisovali trpljenje Sinu človekovega, so odmevali v srcu svetega Jožefa in njegova očetovska ljubezen je živo premišljevala bolečine in vse zaničevanje, ki je bilo odmenjeno maziljencu Gospodovemu. Jezus je sedaj svojemu redniku le spomin bridke žalosti; saj vse veselje katero bo Jožef imel ž njim, bo ogrenjeno z bridkostjo. Vsak mili pogled, s katerim ga bo pogledal

Izveličar, ga bo napolnil s britkostjo.

Ko je Abraham v sveti pokorščini do Boga svojega sina, ki je bil sin imenitnih obljub, darovati hotel, je skrbno prikrival to Božje povelje svoji ljubljeni ženi Sari. Presrečni zdihljeji Izakove matere, njena obupna bridkost, ako bi bila videla svoje preljubeznjivo dete zaklano, to bi bilo neskončno pomnožilo žalost svetemu očaku; in morebiti bi bilo to celo zadržalo njegovo roko, da bi ukazane daritve ne bil hotel izpolniti. — Svetemu Jožefu pa Gospod ni toliko prizanesel, ker poznal je njegovo srčnost. Kdo bo dopovedal, kaj je občutilo srce tega svetega moža, ko je slišal, da je Simeon njegovi deviški nevesti naznanil, da bo njeno materno srce prebodel meč bolečin. Ker je Jožef bil stareji, kakor njegova preblazena nevesta, je človeško sodil, da

bo pred njo umrl; on si je mislil: Marija bo še svojega nebeškega Sina preživela ter bo sama nosila in občutila težo prestrašnih bolečin, ki bodo kakorm orje velike, brez konca in kraja. Sveta cerkev v svojih presunljivo žalostnih pesmih veliki teden poje: Kdo bi ne točil solza pri pogledu uboge, s tolikim trpljenjem obsute Matere? Kdor more, naj občuti bridkost svetega Jožefa ob premišijevanju, kakšne prestrašne poskušnje bo trpela Marija, ki je z njim sklenjena s tako tesno, s tako čisto in sveto vezjo! Njgovim očem je bila odkrita vsa prihodnost, ki je pokrivala vse skrivnosti prestrašne hudobije, katera bo razlita nad Jezusom in nad njegovo preblaženo Materjo. Jožef je videl grešnike in hudobne, ki so postali zapriseženi sovražniki Jezusu in njegovi neomadeževani Materi; videl je v duhu, kako se brez nehanja pehajo,

da bi zadržali odrešenje človeškega rodú, kako tajijo poslanstvo Jezusa Kristusa in njegovo Božjo natoro, kako podirajo in izpodkopujejo čast Matere Božje. Tako je videl žalostno podobo „padca mnogih“ katerega je prerokoval stari Simeon. Ta prihodnost, polna hudobije in črne nehvaležnosti, je prestrašno trgala očetovsko srce svetemu Jožefu.

Te bolečine bi Jožef skoraj prenesti ne bil mogel, ako bi mu je ne bil Bog polajšal s tem, da mu je v duhu pokazal tudi neštete množice tistih, ki bodo vse prihodnje čase Jezusu in Mariji služili, ki bodo v ravno tej službi svete ljubezni že tukaj srečno živeli in potem srečno vstali v večno življenje; kakor je tudi stari Simeon prerokoval: „Ta je postavljen v vstajenje mnogim v Izraelu.“

Kakor sveti Jožef, moral bi Jezusa ljubiti vsak, kdor bi hotel spoznati, koliko ceno imajo z Izveličarjevo smrtjo odkupljene duše, in kdor bi hotel občutiti, kako je to upanje osladilo njegov dar in s tolažbo napolnilo njegovo srce. Videl je v duhu: Jezusa, njegovega Božjega rejenčka, bodo ljudstva in narodi spoznali, ga častili in ljubili; Marijo, njegovo presveto Mater bodo čiste, svete duše blagrovale, jo posnemale in častile; povsod bodo Jezusu in Mariji na čast stavili altarje; do konca sveta bo vse-mogočni Bog srčne in močnodušne kristjane obujal, ki bodo z vso zvestobo Jezusu in Mariji služili in si prizadevali z vso vnemo, da bi vsi ljudje spoznali pravega Boga in Jezusa Kristusa, in spodobno častili Mater njegovo, preblaženo Devico Marijo. Videl je v duhu, kako bodo vse čase učenci Gospo-

dovi pripravljani, tudi sto in stokrat raji se iznebiti vsega dražega, raji izgubiti življenje, kakor da bi se odpovedali službi Gospodovi. V obilnosti svoje ljubezni, si lahko mislimo, je sveti Jožef zaklical: O ve ljube duše, ki ste z drago krvjo Kristusovo odrešene, izpolnite prisrčne želje moje duše! Pridite in oklenite se tega darovanega Boga, katerega jaz ljubim in molim. Pridite in uvrstite se pod njegovo bandero! Da bi vam to milost božjo zagotovil, sem z Marijo, svojo neomadežano nevesto, Gospodu daroval ravno tega svojega preljubljenega rejenčka Jezusa Kristusa. O da bi s tem darom pridobil vse vaše duše in jih pripeljal v nebeško kraljestvo! Potem bo moje trpljenje, potem bo ta moj dar studenec veselja, studenec moje sreče!

Si li, o duša moja! tudi ti v vrsti tistih, ki resnično ljubijo Jezusa

in Marijo, in katerih se sveti Jožef tako lepo veseli! Ali si pa med onimi, ki srce svetega Jožefa z bridkostjo in žalostjo napolnjujejo? Pomisli in resnobno prevdari, kaj imaš na sebi, kar bi svetega Jožefa najbolj žalilo? Pa še pomisli, kaj hočeš storiti, da svetega Jožefa razveseliš?

Zgled.

Na Francoskem imajo poseben časopis, „Poslanec svetega Jožefa“ mu pravijo, ki se z vso vnemo poganja za razširjanje češčenja svetega Jožefa. V ta časopis piše g. abé Guj, ki je v veliki bolnišnici dušni pastir, to le prigodbo: Pred tremi tedni pripeljejo v našo bolnišnico mladega človeka, ki je delal pri železnici. Huda vročinska bolezen ga je popolnoma potrla. Čas je bil, da ga opomnimo, naj uredi svojo

vest, naj se spravi z Bogom. Mašnik pride s tem namenom k njegovi postelji. A kmalo je videl, da bolnik nima nobene vere, da se noče spraviti z Bogom. Nesrečni človek se še prekrižati ni hotel. Mašnik žalosten odide in se misli pozneje vrniti. Ko zvečer zopet pride, je bila nevarnost še večja, ker vročina ga je hudo kuhala. Vendar bolnik noče o prejemu svetih zakramentov nič slišati. Sam Bog zamore tukaj pomagati. Usmiljene sestre, ki so bolnikom stregle, so molile in prosile Boga za spreobrnjenje te trdovratne duše; še drugim so ga priporočevale; ali vse je bilo zastonj. Pozno zvečer, ko je strežnica še enkrat obiskala tega bolnika, jej pride na misel: Danes je sredo, svetemu Jožefu posvečen dan, in jaz imam blagoslovljen pas svetega Jožefa. Pobožna devica, ki bi bila neizrečeno

rada to ubogo dušo rešila, obljubi svetemu Jožefu v čast opravljati sedem nedelj; in vzame blagoslovljeni pas ter ga ponudi bolniku. Iz ljubavi do svoje skrbne strežnice ga vzame, akoravno je vedel, da gre za nekaj pobožnega, Posmehljivo pa pravi: Bolje bi pač bilo, ako bi na tej vrvici visela mala urica. Pobožna strežnica mu dene pas okoli vrata, in on se ne brani. Bila je s tem zadovoljna, in bolj trdno je upala, da jo bo sveti Jožef uslišal in temu zapuščenemu človeku izprosil spreobrnjenje. Ni bilo dolgo in bolnik je bil spreobrnjen. „Moj Bog usmili se me!“ je zdihnil. To je bila njegova prva molitev. Z veseljem je sprejel spovednika; skesano se je spovedal in s živo vero in z veliko pobožnostjo prejel svete zakramente v spodbudo vsim pričujočim. Tej milosti, da je bila ozdravljena in z Bogom spravljena

njegova duša, je sveti Jožef pridejal še drugo milost, za katero ga še prosili niso. — Bolnik je tudi telesno ozdravel.

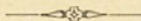
Duhovna vaja. Daruj danes sv. obhajilo v ta namen, da ti izprosi sveti Jožef milost, da ga posnemaš v njegovih čednostih. Bodi prav pobožno pri sveti maši in daruj Jezusa nebeškemu Očetu, kakor ga je daroval sveti Jožef v tempeljnu. Daruj danes popolni odpustek ubogim dušam v vicah tistih mašnikov, ki so si posebno prizadevali za večje češčenje svetega Jožefa. — Opravi še molitve v čast sedmeremu veselju in sedmeri žalosti svetega Jožefa.

Jezus, Marija, Jožef !

Ta teden si prizadevaj posebno, da posnemaš svetega Jožefa v njegovi pokorščini. Zatajuj svojo lastno voljo, ubogaj in stori natanko vse, kar ti tvoji spredniki zapovedujejo. Ponovi sklep, da hočeš celo svoje življenje svetemu

Jožefu služiti. Daruj mu vsako leto celi mesec sušec; časti ga vsako sredo, še posebno prvo sredo v mesecu. Širi in priporočuj njegovo češčenje, njegov pas in stori, kar premoreš, da ga tudi drugi častijo.

Ne pozabi, da mu slehrni dan pokloniš šopek sedmerih, če tudi še tako majhnih darov.

V. Nedelja,

na čast žalosti in veselja, katero je imel sveti Jožef na begu v Egipt.

Prerokovanje starega Simeona se je prekmalo začelo izpolnjevati. Nekateri dne pozneje, ko sta Marija in Jožef nebeško Dete v tempelju pred Gospoda postavila, je prinesel angelj Gospodov Jožefu silno povelje, naj urno beži v Egipt, da odtegne Božje Dete preganjanju grozovitega Heroda. Bil je najbolj nepriličen čas za popotovanje.

Pot v Egipt je bila dolga, neznana, samotna in polna nevarnostij. Uboštvo pobožnega tesarja in silna nevarnost je opovirala, da še najpotrebnejših reči ni mogel preskrbeti za dolgo potovanje. Marija preblažena Devica, je bila še šibka, mlada; nebeško Dete še le nekatere tedne staro.

Le Bogu je znano, kaj so te presvete duše na dolgem in nevarnem potovanju prestale. Zakaj nam pač ni dano, odkriti molčanje svetega pisma, da bi izvedeli, koliko in kakovo pomanjkanje je trpela sveta družina na tej nevarni poti, in kaj še vse v ptuji, neverski deželi? Morebiti je bil mali Jezušček v pustem Egiptu večkrat lačen, in je svetega Jožefa kruha prosil, pa mu skrbni rednik ni imel kaj dati, kakor le bridke solze?

Po dolgem in silno težavnem potovanju (kakor pripoveduje neko

pobožno izročilo) prišli so čez dva mesca ti imenitni popotniki v deželo svojega pregnanstva. Kakšna bridkost je tlačila srce svetega Jožefa, ki je vse gorelo v ljubezni do Jezusa, ker je prebival med nevernim ljudstvom, katero je od nekdanj strastno sovražilo Izraelce in je revnim stvarjem izkazovalo češčenje, kakoršno se le Bogu samemu spodobi. Kako hudo mu je bilo tudi zato, ker ni gledalo obličja obljubljenega Mesija njegovo ljudstvo, katero je toliko let zdihovalo in hrepenelo po njem; ker Izrael ni imel med seboj Sinu Davidovega, čigar pradedje so to izvoljeno ljudstvo toliko časa vladali.

Gospod pa je svojemu zvestemu hlapcu tudi pri tej žalosti dodelil veliko tolažila in veselja. Pripoveduje se: Ko je Dete Jezus v Egipt prišlo, so hudobni duhovi, ki so bili veliko stoletij v tej deželi v

svojih malikih češčeni in moljeni, občutili pričujočnost Njega, ki je prišel, razdjat njihovo kraljestvo. Preplašeni so pobegnili pred Sinom prečiste Device; spoznali so ga Sinu Najvišega v moči, katera je izšla iz njega. Goljufivo vedeževanje je vtihnilo, maliki so trdo molčali, nečimerne in grde malikovavske podobe na zlatih altarjih so se rušile in so potrte ležale po tempeljnih, ter so tako izkazovale pravemu Bogu češčenje, ki se le Njemu spodobi, katero se je pa do sedaj po krivici njim izkazovalo.

Jožef je pa v Egiptu doživel še drugo veliko veselje. Slišal je včlovečeno Besedo, ki do zdaj ni še spregovorila, spregovoriti prvo besedo. Oj, kdo bo dopovedal, kaj se je godilo v duši svetega Jožefa, ko je slišal, da ga nebeško Dete imenuje „Očeta“, in ga tako klicaje z otroškim ljubkovanjem objema?

in ko je vedel, da to radovanje ni bilo le znamenje otroške ljubezni do svojega očeta, ampak je bilo tudi znamenje ljubezni Božje do najsvetejšega, najčistejšega vseh zemeljskih očetov.

Morebiti je bila ravno na to prvo besedo včlovečene Besede navezana tista posebna milost božja, zavoljo katere je bila pozneje egipčevska dežela vsa napolnjena s svetniki, ter je, vsa pusta, postala premenitna šola svete čednosti, kamor je prišlo veliko izvoljenih duš, da so se umaknile preganjanju silovitih trinogov in ubežale posvetni spridenosti.

O duša moja! ubogaj rada, urno in veselo, kakor sveti Jožef, in stori natanko vse, kar ti tvoji spredniki velijo, če tudi je včasih težavno in tvoji volji nasprotno. Podvrzi se popolnoma vodstvu božje previdnosti, kakor je storil vselej

sveti Jožef. Beži pred svetom, ljubi samoto, in Gospod bo tudi tvoji duši govoril. Preglej in izprašaj svojo vest; preišči vsa kota svojega srca, ni li morebiti kje postavljen altar kakemu maliku, da ne more pravi Bog v tvojem srcu prebivati. Ako najdeš ali le zapaziš kaj napačnega, poprosi svetega Jožefa, naj ti pomaga podreti malikovavski altar in potrebiti iz tvojega srca vse, kar bi ne dopadlo Božjim očem.

Zgled.

Pobožen ud družbe svetega Vincenca Pavlanskega pripoveduje to le prigodbo: Bilo je leta 1857, ko mi je bilo naročeno, da v imenu konference svetega Vincenca obiščem neko ubogo družino v našem mestu. V tej družini sta bila oče, mati, in petero majhnih otrok. Oče je

ležal v bolnišnici; najmlajši sin Pavel je bil tudi bolan, in prav hudo je bil bolan. Bolezen ga je tako potrla, da so pričakovali gotove smrti. Bila ga je sama kost in koža; prav žalosten, pretresljiv pogled! Ko zdravnik to revno vendar še živo rebrovje vidi, se ne more zdržati in reče ubogi materi: Vaše dete bo umrlo; čemu še zdravil, ker ni mogoče, da bi dete okrevalo?

Ali kar ljudje ne premorejo, premore Bog. Ko mati izvé zdravnikovo misel, se zjoka. Na enkrat pa prešine njeno potrto dušo sladko upanje, ter jej da srčnost. Spomni se, da sem enemu njenih otrok nekatere tedne poprej dal malo knjižico: „Pobožnost sedem nedelj v čast svetemu Jožefu.“ To knjižico je mati že večkrat prebrala. Na misel jej pridejo zgledi, kateri so v tej knjižici in kateri izpričujejo veliko

moč varstva svetega Jožefa. Potolažena je v trdnem zaupanju na pomoč svetega Jožefa. Urno reče svojim otrokom: „Devetdnevnico moramo opraviti v čast svetemu Jožefu, da bo izprosil zdravje našemu Pavelčku.“

Sveti Jožef ni dolgo odlašal; izprosil je, česar so ga s tako otroškim pa s tako trdnim zaupanjem prosili.

Konec devetdnevnice zadobi mali bolnik zopet več moči; jed mu diši; vedno je bolje in v treh tednih je popolnoma zdrav. Še le pet let star, hodi v šolo in kaže zgodaj razviti razum.

Duhovna vaja. Daruj danes sv. obhajilo, da bi se na prošnjo svetega Jožefa spreobrnili trdovratni grešnik, ki se božji milosti najhuje ustavlja. Popolni odpustek pa daruj tistim dušam vnetih misijonarjev, ki so češčenje svetega Jožefa med neverniki širili. — Opravi

še molitve v čast sedmeremu veselju in sedmeri žalosti svetega Jožefa.

Jezus, Marija, Jožef!

Prizadevaj si, da ta teden posnemaš svetega Jožefa v uboštvu. Ako si premožen, skrbi, da svoje srce odtrgaš pozemeljskemu premoženju; daj rad in kaj več ubogajme; bodi usmiljen in postrezi domačim revežem zlasti še bolnim. Daj tudi kak dar za zapuščene otroke nesrečnih nevernikov. Si pa reven, prenašaj voljno in brez godrnjanja bridkosti in težave svoje revščine in bodi vesel, da si podoben Jezusu, Mariji in Jožefu.

Ne pozabi sedmerih malih darov, katere vsaki dan po rokah daruj svetega Jožefa njegovemu Božjemu rejenčeku. Lahko so ti darovi duhovna ali pa telesna zatajevanja.

VI. Nedelja,

na čast žalosti in veselja, katero je imel sveti Jožef, kedar se je vrnil iz Egipta.

Pregnanstvo svete družine v Egiptu je po ustnem izročilu trpelo več let. Na ptujem, revni in brez vse pomoči, med malikovavskim ljudstvom, ki ni imelo nobene ljubezni do bližnega, so Jezus, Marija in Jožef veliko pomanjkanja pretrpeli. Vendar se je sveti očak, ves vdan v voljo božjo, tolažil s tem, da je videl, kako je nebeško Dete rastlo in bilo ljubeznjivo Bogu in ljudem. Gospod pa, zvest svoji obljubi, je slednjič poslal svojega angelja, ki je svetemu Jožefu naznanil, da je Herod umrl, in da naj se brez skrbi povrne v Nazaret. Jožef je bil tega sporočila neizrečeno vesel, ter je prisrčno hvalil

Boga, da se sme s svojo nebeško družino vrniti v svojo domovino, v deželo božje obljube. Lahko je ponavljal besede svojega pradedna kralja Davida in je z Marijo prepeval 113. psalm: „Aleluja! Ob izhodu Izraela iz Egipta, Jakbove hiše izmed ptujega ljudstva, je bila Judeja njega svetišče.“ Lahko je tudi ponavljal besede družega psalma: „Kralji zemlje se vzdigujejo, in prvaki se zbirajo zoper Gospoda in zoper njegovega Mazičenca . . . On pa, ki v nebesih prebiva, se jim smeja, in Gospod jih zasmehuje.“

Koliko tolažilo pregnanim, da se smejo vrniti v svojo predrago domovino, da bodo spet videli kraje, ki so polni sladkih spominov, kjer so preživeli najlepša leta svojega življenja! Vesel in srečen je bil Jožef, da bo spet videl deželo, čez katero je bilo izlitih toliko nebeških

milostij, katera je posvečena z rojstvom tako željno pričakovanega Izveličarja, in katera bo posvečena z njegovo presveto krvijo, in v kateri bo dovršena skrivnost odrešenja vsega človeškega rodu. Kako je že hrepenel, da bi po tako dolgem bivanju med neverskim ljudstvom skoraj zopet stopil v tempelj pravega Boga v svetem mestu, da bi bil pri službi božji, kakor je postava zahtevala in da bi tam Gospodu dolžno hvalo prepeval! Radostno je rekel z Davidom: „Razveselil sem se tega, kar mi pravijo: V Gospodovo hišo pojdemo.“ (Ps. 121, 1.).

Ali vendar tudi to veselje ni bilo popolnoma čisto; tudi to je bilo skaljeno. Jezus je bil še prešibek, premlad, da bi to dolgo in težavno pot mogel peš prehoditi; vendar je bil pa že toliko odrastel, da ga njegova ljuba Mati ni mogla nositi. Skoraj gotovo je torej: kadar se

je mali Jezušček utrudil, ga je sveti Jožef kaj časa nesel, če tudi težko; ali ljubezen mu je to težo polajšala in posladila.

Druga in hujša skrb je zadela svetega Jožefa, ko je s svojo sveto družino priromal do Judeje. Ni si upal ostati na Judovskem; bal se je Arhelaja, judovskega kralja, ki je bil ravno tako grozovit in krvoželjen, kakor njegov oče Herod. Da bi Jezusa ne pripravil v novo nevarnost, podal se je na božje povelje na Galilejsko, in je prebival zopet v Nazaretu. Tukaj je natanko izpolnjeval svojo nalogo, katero mu je Vsemogočni odločil; bil je rednik, vodnik in varuh Božjemu Izveličarju in njegovi preblaženi, deviški Materi.

Pobožne duše, ki imajo tanko vest, se boje vsake nevarnosti, kjer bi Jezusa z grehom izgubile; zato bežijo pred nevarnostjo ter se skrbno

ogibljejo vsake grešne priložnosti. In Bog jih v tem varuje in potrjuje. Si li ti, duša moja! tudi tako previdna? Posnemaš li v tem svetega Jožefa?

Zgled.

Iz Kanade piše pobožna sestra reda presvetega Srca: Šestnajst let staro deklico je večkrat napadala huda božjast. Vse je reva poskušala, da bi se rešila te velike nesreče; a bilo je zastonj. Obrne se zdaj k svetemu Jožefu, in njemu v čast opravlja pobožnost sedmerih nedelj. Poprosi pa tudi eno svojih pobožnih prijateljic, da, ako bo uslišana, naj ona to očitno naznani in moč in dobroto svetega Jožefa povsodi razglasuje. In deklica je bila ozdravljena; božjast je ni več napadla. Zvesta svoji obljubi in polna prisrčne hvalež-

nosti za to veliko milost, vabi vse ljudi, naj se žnjo veselijo in vsim glasno kliče : „Pojdite k Jožefu ; on ima ključe do zakladov Jezusa Kristusa !“

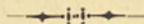
Duhovna vaja. Danes daruj sveto obhajilo za grešnike, ki iz navade grešé, da se na priprošnjo svetega Jožefaboljšajo. Varuj se pa in skrbno pazi, da tudi tvojega srca kaka pregrešna navada ne omreži, in prosi svetega Jožefa, da ti v tem pomaga. Daruj svete odpustke po rokah svetega Jožefa tistim dušam, ki so neomadeževano spočetje Device Marije posebno častile.

Jezus, Marija, Jožef !

Prizadevaj si, da ta teden posnemaš svetega Jožefa v prisrčni in goreči ljubezni do Boga ! Opravljaj vsa svoja dela in svoja vsakdanja opravila iz same ljubezni do Boga. Navadi se, da se večkrat proti nebu ozreš, in da s kratkimi zdihljeji svoje srce v ljubezni do

Boga vnemaš. Ti zdihljeji naj so svete pušice, katere pošiljaj presvetemu Jezusovemu Srcu, ki je edino vredno vse tvoje ljubezni. Daruj večkrat čez dan presveto kri Jezusovo v spreobrnjenje grešnikov in v odrešenje ubogih duš v vicah. —

Ne pozabi vsakdanjih sedmerih malih zatajevanj.

VII. Nedelja,

na čast žalosti in veselja, katero je imel sveti Jožef, ko je Jezusa v tempeljnu izgubil in zopet našel.

Kdo bo nam dopovedal, kakšno bridko žalost je občutilo očetovsko srce svetega Jožefa, ko se je bil po končanem velikonočnem praznovanju v Jeruzalemskem tempeljnu vrnil v Nazaret, pa dvanajstletnega Jezusa ni našel pri njegovi presveti

Materi, kakor je trdno mislil! Pa tudi drugi, domu vračujoči se romarji, ne sorodniki ne znanci nič ne vedo povedati o njegovem Božjem rejenčku! Ju je mar Božje Dete zapustilo? V svoji veliki ponižnosti si je sveti očak mislil, da je on kriv te prevelike izgube, ter si je sam sebi hudo očital. Sveti Gregor pravi: „To je pobožnim, vestnim dušam lastno, da se krive mislijo, ko nič niso krive.“ — Velika žalost in neskončna bridkost Marijna mu je njegovo skrb le še množila, in brez posebne pomoči Božje bi bil težko prenesel to hudo poskušnjo. Stotere misli, kaj se je zgodilo z Božjim Detetom, so nadlegovale njegovo dušo. Kje je? kam je zašel? kje bo prenočil? kdo mu bo dal hrane? v kateri, v kakšni nevarnosti je? Vse take bridke skrbi so mu polnile njegovo glavo.

Oh, gotovo trpi; lačen je; nikakoršnega prenočiša nima; morebiti je šel v puščavo k svojemu napovedovavcu Janezu? Stari učenik Origen pravi v svojem razlaganju svetega evangelija o razodenju Gospodovem, da je sveti Jožef takrat več trpel, kakor vsi mučeniki. Ali občudovati moramo njegovo svetost, njegovo modrost, njegovo srčnost in njegovo popolnost! Pri tej nam nerazumljivi dušni bridkosti, pri toliko neznani žalosti sveti Jožef ni tožil, ni mermral. Ni izgubil dušnega miru, ni pokazal nobene nepotrpežljivosti, in njegovega srca ni kalila nikakoršna nevolja. Z Marijo, svojo preblazeno nevesto je dva dolga dneva z vso skrbjo iskal izgubljeni zaklad, ljubljenca svojega srca.

Tolike ljubezni navdihnjenemu dá Gospod misel, naj išče Jezusa v tempeljnu; in res ga najde med

učeniki in pismouki v tempeljski šoli.

Sevé, da je bilo njegovo veselje neskončno veliko, ko je zopet našel dolgo izgubljeno in s toliko skrbjo iskano Božje Dete. Pač se ni mogel kmalo nagledati predrazega obličja zopet dobljenega; solze svetega veselja ga oblijejo. Lahko je zapel s psalmistom: „Moje žalovanje si izpremenil v veselje.“ (29, 12.)

Svetemu Jožefu je bila najhujša nesreča, ko je Jezusa izgubil; pa mu je bilo tudi največe veselje, ko ga je zopet našel. Tako moramo spoznati tudi mi za največjo nesrečo, ako izgubimo Jezusa in njegovo prijaznost, in to prehudo izgubo si nakopljemo z vsakim smrtnim grehom. In ako smo bili tako nesrečni, da smo Jezusa izgubili po svojem zadolženju, ne kakor Jožef, ki nič kriv ni bil — o potem mora biti naša edina in silna skrb, da

ga zopet dobimo z resničnim kesanjem in čisto spovedjo v zakramentu svete pokore. O da bi tudi nas gnalo tako prisrčno hrepenenje po Jezusu, kakoršnega je imel sveti Jožef, ko je izgubljenega Jezusa iskal! Prosimo svetega Jožefa, naj nam izprosi to milost, da zopet najdemo Jezusa, katerega smo z grehom izgubili. Pa naj nam sveti Jožef izprosi tudi to milost, da Jezusa nikdar več ne izgubimo, ampak da smo ž njim sklenjeni vedno tukaj v življenju in enkrat v večnem veselju.

Zgled.

Iz Belgije piše nuna iz reda svete Uršule: Ena naših sester je imela sorodnico, ki je bila prišla ob pamet. Ta nesrečna reva že več let ni prejela svetih zakramentov. Naša sestra je mesca sušca začela opravljati pobožnost sedem nedelj

na čast svetemu Jožefu za bolno revo, s trdnim zaupanjem, da bo sveti Jožef tej ženi izprosil saj toliko pameti, da bo zamogla prejemati svete zakramente. Povabila je pa tudi otroke te bolne, naj se ž njo združijo in to pobožnost opravljajo na čast svetemu Jožefu za ljubo zdravje svoji materi. Nekateri dne pozneje smo izvedeli, da je nesrečni revi odleglo in zopet se je zavedla svoje pameti. O veliki noči je prejela svete zakramente, in na priprošnjo svetega Jožefa se zanašajo, da bo njeno zdravje stanovitno.

Duhovna vaja. Danes daruj sveto obhajilo v čast svetemu Jožefu, patronu svete cerkve, in ga prosi, naj varuje pred vsemi sovražnimi napadi sveto cerkev in njenega poglavarja. Zato včasih zdihni: „O ljubi sveti Jožef, varuj mene; varuj sveto cerkev! (50 dni odpustka. — Sveti Oče Pij IX. 27. pros. 1863.)

Prosi presveto Srce Jezusovo, naj dodeli, da se češčenje svetega Jožefa vedno bolj in bolj širi in množi. Daruj pa danes popolne odpustke tistim dušam v vicah, ki so naj bolj zapuščene.

Opravi še molitve na čast sedmeremu veselju in sedmeri žalosti svetega Jožefa.

Jezus. Marija, Jožef!

Pripravljaj se ta teden na srečno smrt, da enkrat umrješ po zgledu svojega patrona, ves vdan v voljo Božjo. Odmiraj svojim slabim nagnenjem in svojim strastem vedno bolj in bolj. Živi, kakor bi le še ta dan živeti imel, kakor da bi te smrt že danes pokosila. O kako pobožno in sveto bo tvoje življenje, ako boš vedno pred očmi imel smrt, ako boš živel, kakor da bi imel danes umreti!

Tudi ta zadnji teden ne pozabi sedmerih malih darov, katere vsak dan kakor dišeči šopek svetemu Jožefu daruj, da te v posebno varstvo svoje

vzame. Zadnji dan pa še posebno pobožno preživi in se zahvali za vse prejete dobrote, katere ti je sveti Jožef že izprosil.

Sveta maša na čast svetemu Jožefu.

Začetek sv. maše.

Bodi mi pozdravljen neomadeževani ženin Device Marije! Bodi mi pozdravljen, ti zvesti varuh njene deviške nedolžnosti! Bodi mi pozdravljen, ti presrečni gospodar sveti družini! Ti si s potom svojega obraza redil

včlovečeno Besedo; ti si jo rešil iz rok grozovitega Heroda. Ti si bil varuh Sinu Božjemu; bil si mu vodnik in skrben oče v Betlehemu, v Egiptu in v Nazaretu. Zavoljo tvoje očetovske skrbi, katero si Jezusu izkazoval, nam izprosi to veliko milost, da njemu vse svoje življenje zvesto služimo, in pomagaj nam, da srečno umrjemo, in da se precej po smrti s teboj pri Jezusu v nebesih veselimo.

Bodi mi še enkrat pozdravljen, ti ženin Matere Božje! Bodi mi pozdravljen, ti rednik mojega Jezusa, ti varuh vsih kristjanov, ti strah hudobnim duhovom, ti slava angeljem. Čast bodi tebi, presveta Trojica Oče, Sin in sveti Duh! In češčno bodi ime svetega Jožefa!

Očitna spoved.

O sveti Jožef, ti podoba zbranim, bogoljubnim dušam! kako ljubo in prijetno mi je, ko premišljudem

milosti in prednosti, s katerimi te je obogatil vsemogočni Bog! Hvalim in častim s Teboj njega, od katerega pride vsak popolni dar. Pomagaj mi, da Boga, neskončno dobroto, hvalim za vse, kar mi je že storil. Z očesom svoje ljubezni se je ozrl na me, ter je obsul mojo dušo z nebeškimi darovi. Hvalimo ga, ker je dober, in njegovo usmiljenje je večno!

O srečni, presrečni Jožef! ti si zmeraj voljo Božjo izpolnoval, oh! jaz pa sem bil tolikrat nezvest, ustavljal sem se milosti Božji; hudo očitanje mi trga danes moje srce! O da bi zamogel to svojo nezvestobo s svojo krvijo izbrisati in popraviti! Pa če tudi je moje kesanje bridko; vendar pri spominu mojih pregreh, pri pogledu moje mlačnosti v službi Božji ne bom obupal. Nov, trden sklep storim, da bom za naprej zvesto izpolnoval

vse zapovedi Gospodove. Pozabljeno naj bo, kar je preteklo, in le na to se bom oziral, kar je pred menoj, ter bom pod tvojim varstvom na poti popolnosti hodil naprej.

O Jezus, moj Božji Zveličar, zavoljo ljubezni in skrbi, katero sta ti Marija in sveti Jožef v tvojih otročjih letih skazovala, zavoljo ljubezni, katero si jima ti tako obilno povračeval, in zavoljo krvi, katero si na svetem križu za me prelil, te prosim, dodeli mi milost, da tvojega rednika v zvestobi posnemam.

Glorija.

Kakšno nebeško veselje je napolnilo tvoje srce, o presrečni Jožef! ko so angelji Božji s svojim petjem oznanovali rojstvo tvojega Božjega rejenčka! Naj se zedinim tudi jaz z angeljskim korom in naj ponavljam z ljubezni polnim srcem: Čast bodi Očetu, ki nam je dal svojega

edinorojenega Sina! Čast bodi Sinu, ki je prišel, da nas je odrešil! Čast bodi svetemu Duhu, ki nas obsiplje s svojo milostjo! Čast bodi Mariji, Materi našega Odrešenika! In čast bodi tebi, sveti Jožef, ki si Odrešenika našega rešil grozovitosti Herodove in ga redil z delom svojih rok!

Molitev.

O Bog, ki si v svoji prečudni previdnosti svetega Jožefa izvolil ženina svoji presveti Materi, dodeli, da tega velicega očaka, katerega na zemlji kot svojega varuha častimo, v nebesih svojega priprošnika imamo, ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, pravi Bog, od vekomaj do vekomaj. Amen.

Evangelij in vera.

Presrečni sveti Jožef! s svojimi očmi si gledal Jezusa, našega ne-

beškega učenika! O sreča neizrečeno velika! Vse njegove zglede, katere mi je v spomin svoje popolnosti v svetemu evangeliju zapustil, hočem vedno bolj in bolj spoznavati, in si prizadevati, da njega posnemam. Kdor za njim hodi, ne hodi v temoti.

O sveti Jožef, ki si zapovedi Božje po vsem izpolnoval, ti vidiš moje želje, da hočem pravično živeti in vse zapovedi božje natanko izpolnjevati. Vtisni jih globoko v moje srce in izprosi mi milost, da vse svoje življenje po njih uravnam.

Izprosi mi od Jezusa, Božjega Sina, to milost, da se od zdaj za naprej popolnoma vdam njegovemu svetemu nauku in da resnobno začnem ta njegov nauk v djanju izpolnjevati. Vem, da ne bom izveličan, ako ne bom ubog v duhu, krotak in čistega srca, miren in usmi-

ljen, ako ne bom pravice lačen in žejen, in ako ne bom pripravljen zavoljo pravice preganjanje trpeti. Pa, ker sem toliko razvajen, da tako rad svojim čutilom strežem, svojim slabim nagnenjem vse privolim; kako se bom upiral svoji spačeni natori? kako bom svojega duha, kako bom svoje srce le na duhovne, na nebeške reči obračal. Treba mi je zato prav žive vere, da me nad pozemeljsko nečimernost povzdigne. O moj preljubeznjivi varuh! izprosi mi ti tako živo vero, ki vodi vse moje dejanja, da vse storim iz čiste ljubezni do Boga in pri tem že okušam sladkost tistega izveličanja, ki bo v plačilo vsem zvestim služabnikom božjim.

O Bog, ki si preblago srce svetega Jožefa s tako živo vero ozaljšal, dodeli tudi nam milost, da ga posnemamo in trdno in

nedvomljivo verujemo vse resnice, katere nam tvoja sveta cerkev verovati zapoveduje; da, ki tukaj v té verujemo in v té zaupamo, te z njim vred tam v nebesih vekomaj ljubimo. Amen.

Darovanje.

O Jezus, ti neskončna dobrota, ki si ljudi toliko ljubil in si vse storil, da bi te ljudje ljubili, kako je to, da jih je tako malo, ki bi te resnično ljubili? Sklenil sem, da te hočem ljubiti, da ti hočem služiti, kolikor le premorem. Daj mi svojo pomoč, da te ljubim tako, kakor te je ljubil tvoj rednik, sveti Jožef, in da po njegovem zgledu želim le tebi vedno bolj in bolj dopasti.

O da bi imel srce tega svetega očaka! o da bi imel njegovo vdanost, njegovo zvestobo v tvoji službi! o da bi imel njegovo ču-

ječnost, da bi se ognil vsega, kar bi te utegnilo žaliti.

Da svojo revščino, svojo nezmožnost nadomestim, darujem, o moj Bog! tvojemu neskončnemu veličastvu vse, kar je storil sveti Jožef Jezusu, tvojemu Sinu: zlasti še njegovo ljubeznjivo skrbnost, s katero mu je stregel v njegovi mladosti.

O moj Bog! tvoja dobrota in tvoja modrost je neskončna, zato mi dodeli milost, da tudi jaz imam tisto spoštovanje, tisto ljubezen in pokorščino, katero sta moj Božji Izveličar in njegova nebeška Mati izkazovala častitljivemu očaku, svetemu Jožefu. Tudi jaz ga želim z otroško vdanostjo častiti, in po njegovi mogočni priprošnji upam zadobiti milost, da tebe ljubim, tebi služim iz celega srca.

Častiti očak, sveti Jožef, ti rednik Jezusov, bodi tudi varuh

svete cerkve! Vzemi poglavarja svete cerkve v svoje mogočno varstvo! bodi oče vsem mašnikom; bodi oče vsem bogoljubnim družbam in bratovščinam in vsem krščanskim družinam, ki te zvesto častijo. Varuj posebno nedolžne otročiče, brani jih grozovitosti novih Herodov, ki hočejo v srcu teh malih zadušiti ljubezen do Jezusa, da po tem revnem življenju vojskujoča cerkev svoje glasove zedinja z zmagovalno in povzdiguje in preslavlja čednosti, ki so te storile vrednega, da si bil čisti ženin kraljici vseh devic in ljubljeni rednik Gospodu našemu Jezusu Kristusu. Amen.

Povzdigovanje.

O včlovečena Beseda, Božji Izveličar, Jezus Kristus, pravi Bog in človek! verujem, da si tukaj na altarju pričujoč, ter te ponižno molim. Ljubim te iz celega srca; in

ker si iz gole ljubezni do mene sem prišel, zato se ti vsega posvetim po rokah tvojega častitega rednika, svetega Jožefa. Molim to predrago Kri, katero si prelil za vse ljudi; upam, da tudi za me ni zastonj tekla. Naj bom tudi jaz deležen zaslužnja tvoje svete smrti! Iz hvaležnosti do neskončne ljubezni, s katero si dal svoje življenje za me, darujem ti tudi jaz svoje življenje in svojo smrt. O da bi bil tako srečen, da bi v tvojo čast tudi jaz svojo kri prelil!

Po povzdigovanji.

O moj Jezus, užgi naša srca saj z nekaterimi žarki tiste goreče ljubezni, katero si vlil svetemu Jožefu do svoje osebe, in na njegovo priprošnjo nam dodeli to milost, da smo ti popolnoma vdani, da se nikdar več ne ločimo od tebe, ne v tem življenju, ne po smrti. Amen.

O sveti očak, zavoljo solz, katere si točil v premišljevanju prihodnjega trpljenja svojega preljubljenega rejenca, izprosi mi, da vedno premišlujem trpljenje Gospoda našega Jezusa Kristusa. In zavoljo svete in goreče ljubezni, katero so njegovi pogovori in njegova otroška ljubeznjivost v tvojem srcu vnemali, izprosi le eno iskro te ljubezni moji duši, ki je s svojimi grehi množila Jezusovo trpljenje, da ga tudi jaz ljubim in se nikdar več ne ločim od njega. Amen.

Sveti Jožef, ki nobene prošnje ne preslišiš, usliši milostljivo tudi mojo prošnjo, s katero te prosim za uboge duše v vicah. Ti si Jezusa in Marijo rešil grozovitosti Herodove, reši s svojo mogočno prošnjo tudi uboge duše, ki se še čistijo v hudem ognju v vicah, in katere so z drago krvijo Jezusovo od-

kupljene in katere tudi Marija, tvoja preblažena nevesta, presrčno ljubi. Sliši in usliši uboge jetnike, ki tako milo prosijo in hrepenijo, da bi skoraj gledali presveto obličje Božjega Izveličarja, ki je vir vsemu tvojemu presladkemu veselju. Sliši in usliši njihovo zdihovanje in urno se jih usmili, da skoraj pridejo v sveta nebesa in v tvoji družčini Jezusa in Marijo hvalijo in ljubijo, na vse večne čase. Amen.

Sveto obhajilo.

O moj dobrotljivi, preljubeznjivi oče, sveti Jožef! Prosim te, izkaži mi svojo gorečo ljubezen, s katero si ljubil Jezusa. S svojo priprošnjo in s svojim zasluženjem mi zadobi od Jezusa čistost srca, duše in telesa, ki mi je potrebna, da ga vredno prejmem, in ker si ti z delom svojih rok in v potu svojega obraza hranil Njega, ki je

Heiligstes
Herz Jesu,
ich vertraue
auf Dich.

(300 Tage Ablass jedesmal.
Pius X.)

24.

oktobra

1922.

Praznik

s v. R a f a e l a

Fr.

Rafaelu Gruden

v

spomin.

kruh življenja, pomagaj mi, da ga v svoje srce prejmem s toliko častjo in s toliko ljubeznijo, kakor je le mogoče človeku tukaj na zemlji. Zavoljo pobožnosti, s katero si ga ti v Jeruzalemskem tempelju Bogu daroval, mi dodeli, da mu z najčistejšim namenom darujem svoje srce, svojo dušo in telo, da me vsega milostljivo sprejme v svojo lastnino. Pristrčno te prosim, o moj dobri oče! zavoljo svetosti svojega čistega telesa mi pridobi tisto popolno čistost srca, katera je tebe tako dopadljivega storila Jezusu, ki je ženin čistih devic. Po tvojih svetih rokah, ki so se v ohranjenje mojega Izveličarja toliko trudile, te prosim, pridobi mi to milost, da vso svojo skrb obrnem v izveličanje svoje duše, in da vredno prejmem tisto neomadeževano Jagnje, katero si ti z največjo ljubeznijo oskrboval in varoval. Za-

voljo potov, katere si prehodil, da si svojega predrazega rejenca obvaroval srditosti Herodove, varuj ga tudi v mojem srcu; naj bo v tvojem varstvu pred njimi, kateri bi ga radi pregnali iz mojega srca, da me s svojo pričujočnostjo okrepuje zoper vse napade mojih sovražnikov, Zavoljo svojih častitljivih rok, katere so malega Jezuščka tolikrat nosile, in zavoljo svojega naročja, na katerem je tolikrat počival, pridobi mi, da počiva tudi v mojem srcu, in da ga ljubim in objamem z vso ljubeznjivostjo svoje duše. Zavoljo svojih previdnih očíj, katere so med radovanjem Božjega Jagnjeta tolikrat solze veselja točile, pridobi mi milost resničnega kesanja, da bo očiščeno in ozaljšano moje srce, v katerem hoče on prebivati. Zavoljo svojega svetega jezika, s katerim si tolikrat z vso častjo in sladkostjo zaklical presveto Ime Jezus, mi

pridobi, da to mogočno Ime v vseh potrebah in skušnjavah zaupljivo kličem. Zavoljo svojih čistih ustnic, posvečenih s poljubovanjem Božjega Deteta, ki je življenje tvojemu življenju, pridobi mi novo življenje. Zavoljo svojega svetega srca, ki je bilo v ljubezni do Jezusa vse vneto, daruj mu tudi moje srce, da ga milostljivo z ravno to ljubeznijo napolni in vname. Amen.

Zadnje molitve.

O Bog, tvoja dobrota in modrost je neskončna! Ti si pravičnega Jožefa izvolil z očetovsko pravico in veljavo svojemu edinorojenemu Sinu, ko si ga odbral ženina preblaženi Devici Mariji; dodeli nam, da posnemamo češčenje, ljubezen in pokorščino, katero sta Jezus in Marija temu velikemu svetniku izkazovala in da ga z otroško vdanostjo

častimo, da tako na njegovo priprošnje zadobimo milost, da tebe ljubimo, tebi v duhu in v resnici služimo, in enkrat to srečo dosežemo, da te po tem življenju gledamo in uživamo. Amen.

Jezus, Marija, Jožef, blagoslovite me zdaj in na vekomaj.

Iz dna svojega srca ponovim svoj sklep, o sveti Jožef! da te hočem ljubiti in tebi služiti. Izročim se tebi, kakoršen sem, v svojih grehah in v svojih slabostih. Darujem se vsega tebi in tvoji ljubezni, zedinjen v ljubezni do svojega Izveličarja in njegove deviške Matere, da naj me, s to trojno ljubeznijo zvezanega, nič od tebe ne loči. Presveta imena: Jezus, Marija, Jožef naj bodo vedno v mojem srcu, vedno na mojem jeziku! Ta sveta imena visoko častim. O da bi jih častiti mogel na vekomaj! Amen.

Jezus, Marija, Jožef, vam izročim svoje srce in svojo dušo!

Jezus, Marija, Jožef, pomagajte mi v smrtnem boju!

Jezus, Marija, Jožef, naj se moja duša loči z vami v miru!

(300 dni odpustka. Pij VII. 1837.)

Spovedne molitve.

Zlasti o devetdnevnici na čast sv. Jožefu.

Priprava.

Moj preljubeznjivi Jezus! zavoljo bridkih skrbi, s katerimi te je tvoj rednik, sveti Jožef, tri dni

iskal, da te je v svoje veliko veselje našel v tempeljnu, prosim te, bodi meni grešniku milostljiv, da te z resnično pokoro zopet najdem, ko sem te izgubil s svojimi velikimi grehi.

Zapustil sem te, o moja največja dobrota! iz svojega srca sem te spodil. Spoznam, o moj Jezus! kaj sem izgubil; spoznam, kako hudo sem grešil. Kam si šel, moj ljubi! kam si šel? Povej mi, kje stanuješ? Pridi nazaj v moje srce, saj ni več tako mrzlo, ne več tako samopašno.

O Gospod! iskal te bom v zakramentu svete pokore; saj si v svoji neskončni milosti obljubil, da boš skesanemu grešniku odpustil in ga milostljivo nazaj vsprejel. Saj nočeš smrti grešnika, ampak da se spokori in živi. Izpreobrniti se hočem, o moj Bog in Izveličar! dodeli mi na priprošnjo svojega sve-

tega rednika milost svetega Duha! Daj mi milost, da spoznam svoje grehe, kakor jih bom spoznal kedaj pred tvojim sodnim stolom. Vlij v moje srce resničen stud do vseh grehov in notranjo žalost s trdnim sklepom, nič več ne grešiti, da vredno prejmem zakrament svete pokore.

(Zdaj izprašaj natanko svojo vest. Morebiti je ta spoved zadnja. Premisli tudi število velicnih grehov; in ne slepi samega sebe; zato tudi preudari okolščine, katere greh storijo večji ali manji.)

Obžalovanje in trden sklep.

Kaj sem storil, o moj Bog in Gospod! Koliko je mojih grehov, katere zdaj pred teboj spoznam! in kako veliki so! Razžalil sem te; in ti si moj najboljši prijatelj, ti si moj dobrotnik, ti si moj namen in konec, moje edino pravo izveličanje. Kako nehvaležen, kako nespameten, kako hudoben sem bil! v kako

strašno nevarnost sem se podal! Saj ti bi me bil lahko vsak trenutek pogubil; in kakšno grozovito kazen sem si zaslužil! In to sem storil za nečimerno veselje enega trenutka, za malovrednen dobiček; ali da bi komu dopadel, ali da sem stregel svoji spačeni volji!

Neizmerna je bila bolečina, katero je občutil tvoj rednik, ko te je za nekatere ure izgubil, in to ne po svojem zadolženju. O kaj bi moral pa jaz občutiti, ko sem tebe izgubil! O moj Bog, o moj Gospod! iz srca mi je žal, da sem te izgubil, in te izgubil po svojem lastnem zadolženju. O da bi mogel s skrivnimi solzami izbrisati ta svoj dolg!

Veliko kazen sem zaslužil. O moj Jezus, ne kaznuj me po ostrosti svoje pravice! Gospod, kdo bo obstal, ako boš z grešnikom ravnal po svoji pravici? Bodi mi milostljiv, o Gospod! Moj Jezus; bodi

mi Izveličar, bodi mi Odrešenik! Saj obžalujem in iz srca zaničujem vse svoje grehe, ker sem z njimi tebe, svojo neskončno in preljubeznjivo dobroto razžalil!

Naj te, o moj predobrotljivi Bog, nikdar več ne razžalim! Resnično se hočem poboljšati: zapustiti hočem vse grehe, zlasti pa se hočem varovati tega greha . . . vsake nevarnosti, vsake priložnosti v ta greh . . . se hočem ogibati. Na priprošnjo svetega Jožefa te prosim, potrdi moj sklep s svojo pomočjo, in raje naj umrjem, kakor da bi te še s kakim grehom razžalil! Gospod, ti poznaš mojo slabost in mojo nestanovitnost; o, zato pomagaj mi! Ako mi ti ne pomagaš, kako bom obstal pred teboj?

(Opravi ponižno, čisto in odkritosrčno svojo spoved. Ne pozabi, da se spoveduješ Bogu, Mariji in vsem svetnikom. Potem moli pobožno naloženo pokoro.)

Molitev po spovedi.

Zopet sem ga našel, katerega ljubi moja duša. Zopet sem ga dobil, in nič več ga ne izpustim. Stotera hvala naj ti bo, moj Bog, za milost in usmiljenje, katero si mi izkazal po svojem služabniku. Udeležil si me veselja, katerega je občutil sveti Jožef, ko je tebe, o ljubi Jezus! zopet našel v tempeljnu. O da bi te nikdar več ne izgubil! Nobena stvar naj me več ne loči od tebe! Tebi, o sveti Jožef! izročim svojo dušo, ki je očiščena v zakramentu sveto pokore. Ako bi me kedaj nevarna skušnjava zalezovala, in bi mi, kot grozoviti Herod, po življenju milosti božje stregla, o sveti Jožef! takrat me varuj, kakor si varoval svojega rejenca Jezusa; otmi mojo dušo in spravi jo v varno zavetje, ter me s svojo očetovsko brambo obvaruj pogube. Pod tvojim varstvom hočem Bogu služiti, da ga kedaj s teboj vso večnost gledam in uživam. Amen.

Obhajilne molitve.

Molitev k svetemu Jožefu.

Častiti sveti Jožef! ti rednik Jezusa Kristusa! da si novorojenega Izveličarja prenočil, si v svojo srčno žalost dobil le reven, zapuščen hlev; pa to revno stanovanje si z Marijo, svojo deviško nevesto, kolikor je bilo moč, osnažil in ga pripravil v prenočišče svojemu Bogu. Glej, moje z veliko nepopolnostjo in z mnogotero pomanjkljivostjo oma-

deževano srce je podobno revnemu hlevu; in v to moje ubogo srce naj bi zdaj prišel tvoj Božji rejenc Jezus Kristus! Po tisti svoji ljubezni in skrbljivosti, s katero si se vedno potegoval za čast svojega nebeškega rejenca, te prosim, izprosi mi od Boga milost, da se vredno pripravim za sveto obhajilo. O moj Jezus! očisti in osnaži moje srce vse nesnage in vsega nagnenja do mojih starih pregreh in pomanjkljivosti. O sveti Jožef! pomagaj mi s svojo prečisto nevesto, da ozaljšam svoje srce s živo vero, s trdnim zaupanjem in z gorečo ljubeznijo in s trdnim sklepom resničnega poboljšanja. Potem pripelji Jezusa z Marijo v moje srce. O da bi nič ne bilo v mojem srcu, kar bi Jezusu ne dopadlo; o da bi mi v vsi polnosti dodelil svojo milost in vedno pri meni ostal!

Obujenje svetih čednostij pred svetim obhajilom.

Vera.

O kako dober si mi vendar, moj Izveličar Jezus Kristus! Mene ubozega grešnika si v zakramentu svete pokore zopet milostljivo sprejel, ter si me z oblačilom svoje posvečujoče milosti zopet prelepo oblekel. Kakor je oče sprejel izgubljenega sina, tako si ti mene zopet sprejel z veseljem in z ljubeznijo. In zdaj me vabiš k večerji, pri kateri nebeški angelji strežejo. Svoje meso in svojo kri mi v hrano ponujaš, in da me ne plaši bliščoba tvojega veličastva, zakriješ se v podobno kruha, ter me zagotoviš svoje resnične pričujočnosti s svojo nezmotljivo besedo, katero si izrekel pri zadnji večerji: „To je moje telo.“ Trdno, živo verujem, da si v tem presvetem zakramentu resnično pri-

čujoč. Zares! tukaj si prečudno, nerazumljivo pričujoč z dušo in telesom, s krvjo in z mesom, pravi, živi Bog in človek skupaj. To živo verujem, in verujem tudi vse druge resnice, katere mi po svoji sveti rimski katoliški cerkvi verovati zapoveduješ. Saj si večna resnica, ki ne moreš ne goljufati ne goljufan biti. S to živo vero te molim, ti skriti, prečudni Bog, moj Izveščar in Odrešenik, kakor te je nekdanj sveti Jožef molil v betlehemskih jaslicah.

Poniževanje.

Kdaj sem vendar zaslužil, o moj Bog in Gospod, da prideš k meni, da hočeš biti moji duši v hrano? Kaj sem družega, kakor ubog pozemeljski črv! Tvoj služabnik sem; pa, oj, kako len, nepokoren, kako svojeglaven in uporen služabnik sem? V grehih sem

bil spočet, v grehah me je moja mati rodila, in kar živim, le greh na greh nakladam. Zares, otrok jeze sem, in ti, o Gospod moj Bog, prideš k meni? O moj Jezus, jaz nisem vreden, jaz ne zaslužim te neskončne milosti in dobrote Božje!

Upanje !

Tvoje neizmerno usmiljenje, o moj Izveličar! daje mi upanje in srčnost. Saj me ti sam vabiš k sebi; celo žugaš mi, ako bežim pred teboj. Zato pa pri vsi svoji nevrednosti zaupljivo pridem k tebi. Saj nočeš moje smrti, ampak da živim. Ti si obljubil, da bo vekomaj živel, kdor bo jedel hruh, katerega mu daš. Kako sladko upanje mi daje tvoja obljuba! In ta presveti zakrament mi je zastava večne slave. Neskončno je tvoje usmiljenje vsem, ki v te zaupajo, Tudi jaz upam v te, in ne bom osramočen!

Obžalovanje in ljubezen.

O kako nas vendar ljubiš, moj Bog in Izveličar! ko se hočeš v tej skrivnosti svoje ljubezni z nami popolnoma skleniti! O da bi mogel to veliko ljubezen z enako ljubeznijo povrniti! O neskončna lepota, o neizmerna dobrota, o ti najpopolnejši Bog, kako dober, kako ljubeznjiv si nam! Ni čuda, da Kerubini in Serafini, da vsi svetniki nebeški v ljubezni do tebe vsi gorijo, da te pa jaz tako malo ljubim, da sem te celo žalil, tega pač ne morem razumeti.

Iz srca mi je žal, o moj Jezus! O da bi mogel preklicati, o da bi mogel uničiti vse tiste nesrečne trenutke svojega življenja, ko sem tebe žalil! Saj zanaprej te hočem čez vse ljubiti, o moja največja, najljubeznjivša dobrota! Oh sto in sto src si želim, da bi te z njimi pristrčno ljubil! Ljubiti

te želim s serafinsko ljubeznijo; ljubiti te želim s tisto ljubeznijo, s katero sta te ljubila Marija in Jožef. Naj te ljubim, o moj Jezus, moj Izveličar, kakor zaslužiš ljubljen biti.

Hrepenenje.

Pridi torej, o moj skriti Bog in napolni s svojo pričujočnostjo moje po tebi hrepeneče srce! Saj si mi ti moj najboljši prijatelj in dobrotnik. Moje srce koprni po tebi, o moj Bog! Ti si moj namen in konec; presrčno želim, da te skoraj dobim. Ti si moja največja dobrota, moja prava in resnična sreča; prisrčno želim, s teboj se skleniti in že sedaj okušati tisto neznano veselje, katero si pripravil svojim zvestim služabnikom v nebesih.

Pridi, o moj Jezus, in napolni mojo dušo; nasiti jo s to nebeško hrano! Pridi z vso milostjo svojo!

Ravno pred svetim obhajilom.

O duša moja! vzdigni se, in hiti Jezusu naproti. Živo veruj, trdno zaupaj, in tvoje srce naj se topi v sveti ljubezni. Glej, nebesa so že odprta; angelji božji spremljajo večno Besedo, ki je za nas meso postala. Tvoj Jezus, tvoj Bog je na altarju. Vzdigni se, bližaj se, poklekni in moli. — Le zaupaj, on, ki se želi s teboj skleniti, danes še ni tvoj sodnik; on je zdaj tvoj Izveličar, tvoj ženin. — O srce moje! kaj čakaš? razširi se! Tvoj kralj pride, in ž njim vse bogastvo njegovih milostij. Vse moje telesne in dušne moči, urno se zberite; pripravite se, da spodobno sprejmete Jezusa, in spremite ga na sedež mojega srca! — Pridi, o Jezus! moja ljubezen, — ne mudi se — pridi — pridi! — O Jezus! — o Marija! — o Jožef!

Gospod, jaz nisem vreden, da greš pod mojo streho; ampak reci le z besedo in ozdravljena bo moja duša!

Molitev po svetem obhajilu.

Hvali Gospoda, moja duša, in vse, kar je v meni, slavi njegovo presveto ime! Tedaj je Jezus v meni! Nebeško Dete je v podobi belega kruha v jaslicah mojega srca! Na kolena padem pred te, o moj presladki Jezus, in te molim z vso le mogočo ponižnostjo. O kako si se mogel toliko ponižati, da si prišel pod mojo streho, da si prišel v moje ubogo srce? Pri-pustil si, da sta te tvoja presveta Mati Marija in tvoj preljubljeni rednik sv. Jožef nosila na svojih rokah, in to je razumljivo. Saj sta te bila vredna. S čem pa sem si jaz to milost pridobil? jaz, ki nisem drug-zega storil v vsem svojem življenju, kakor tebe žalil? In vendar si

prišel k meni ! O neskončna milost božjega usmiljenja !

Veselim se tvoje pričujočnosti, o moj Jezus ! in kakor te je sveti Jožef z zveličansko radostjo na svoje srce pritisnil, tako prisrčno te jaz objamem v duhu. O srce moje, govori s svojim Izveličarjem, in topi se v ljubezni do njega. — Ljubim te, moj Jezus ! bolj te ljubim, kakor vse na svetu ; bolj kakor svoje življenje ; bolj kakor vse, kar mi je ljubega in druzega na zemlji. Ti si moja največja dobrota ; s teboj in v tebi imam vse. O sprejmi me kot svojo lastnino in posestvo. Kar sem in kar imam, vse v hvaležni dar položim k tvojim nogam. Darujem ti svojo dušo in svoje telo, svoje življenje in vse svoje moči. Glej, o moj Jezus ! na svetega Jožefa ; oh, ne zavrzi me ; zavoľo svojega ljubljeneega svetega rednika me sprejmi ! Tvoj hočem biti, tvo-

jemu varstvu se hočem vsega izročiti. Ne dopusti, da bi za naprej še kaj storil, še kaj privolil, kar bi ne dopadlo tvojim presvetim očem. Stori, da bo moje srce tvojemu presvetemu Srcu podobno; stori, da bom kakor David, človek po tvojem Srcu.

O moj Jezus! ti veš, kako slab, kako ne^zmožen sem, da bi ti služil, kakor si vreden. Zato sprejmi v zadostilo češčenje in molitev, katero ti izkazuje moj angelj varuh, s katero sta te Jožef in Marija v jaslicah častila. Oh, obudi v mojem srcu sam tisto prisrčno ljubezen, s katero hočeš ljubljen biti, in kakoršna je tebi najljubša.

Tako je tedaj Jezus v meni in jaz sem v njem. O moj Izveličar! Ko te je preljubljeni rednik, sveti Jožef, zopet našel, ga nisi nikdar več zapustil, dokler ni svoje lepe duše v tvoje presvete roke izročil;

ostani na priprošnjo ravno tega tvojega rednika tudi v meni zmiraj, da tudi jaz svojo dušo v tvoje roke izročim. O nikdar me ne zapusti, o Jezus! nikdar ne!

O Marija, moja Mati, prosi za me! O sveti Jožef, moj patron, prosi za me!

Molitev k svetemu Jožefu.

Bodi mi pozdravljen, o sveti Jožef, ki te je sam Bog Oče izmed vseh ljudi izvolil namestnika svojega, ki ti je bil Sin Božji pokoren, ki ti je sveti Duh izročil svojo prečisto nevesto. Zavoljo teh tvojih neizmernih prednostij, s katerimi te je Vsemogočni pred vsemi družimi ozaljšal, prosim tebe, svojega svetega patrona, pomagaj mi v vseh mojih bridkostih in težavah. Zlasti pa te še prosim, da mi s svojo mogočno priprošnjo milostno preložiš to bridkost . . . in mi izprosiš to milost . . .

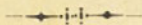
(tu mu izroči svojo stisko ali nadlogo). O ne presliši me! Pomagaj mi, ako je to volja božja, kateri se vsega in popolnoma podvržem . . . Oče naš . . . Češena Marija . . .

Bodi mi pozdravljen, o sveti Jožef! ki si vse svoje misli in želje le v to obračal, kako bi Jezusa in Marijo preživel in preskrbel, ki si vse svoje moči posvetil v službo tem tebi izročnim ljubljnim; prosim te, zavoljo te tvoje velike zvestobe, obrni svoje očetovsko srce in svoje milostljive oči tudi v mé in pomagaj mi v vseh mojih potrebah; posebno pa še v tej . . .

O moj sveti patron, naj občutim moč tvoje priprošnje, in pomagaj mi, ako ni zoper voljo božjo, kateri se vsega in popolnoma podvržem. . . . Oče naš . . . Češena Marija . . .

Bodi mi pozdravljen, o sveti Jožef! ki te je Marija, presveta in

prečista Mati očeta Jezusovega imenovala in te, kot svojega prečistega ženina iz srca ljubila, o spomni se, moj preljubeznjivi varuh, koliko milostij si užival, da si tako dolgo prebival v družbi z Jezusom in Marijo. Zavoljo vsega tvojega veselja in zavoljo tvojih bridkostij, katere si na zemlji doživel, prosim te, priporoči svojemu ljubemu rejenčku, ki ti nobene prošnje ne odreče, to mojo milo prošnjo . . . in pomagaj mi, da dosežem, kar želim, ako je v čast božjo. — Posebno pa te še prosim, ne zapusti me v moji smrtni uri in pomagaj mi takrat. Pridi mi tisti prestrašni trenutek na pomoč z Jezusom in Marijo; in naj bodo moje zadnje besede: Jezus, Marija, Jožef! Amen. Oče naš . . . Češčena Marija . . .

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,

Bog Sin, Odrešenik

svetá,

Bog sveti Duh,

Sveta Trojica, en

sam Bog,

Sv. Marija,

Sv. Mati Božja,

Sv. devic Devica,

Mati Kristusova,

Mati milosti Božje,

Mati prečista,

Mati brez madeža,

Mati nedolžna,

} usmili se nas!

} za nas

} Boga prosi!

Mati presveta,
 Mati ljubeznjiva,
 Mati prečudna,
 Mati našega Stvarnika,
 Mati našega Odrešenika,
 Devica modra,
 Devica častitljiva,
 Devica hvale vredna,
 Devica mogočna,
 Devica usmiljena,
 Devica verna,
 Podoba pravice,
 Sedež modrosti Božje,
 Začetek našega veselja,
 Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Skrivnostna roža,
 Turn kralja Davida,
 Turn slonokoščeni,
 Hiša zlata,
 Skrinja miru in sprave,
 Vrata nebeška,
 Zgodnja danica,

za nas

Boga

prosi !

Zdravje bolnikov,	}	
Pribežališče grešnikov,		
Tolažnica žalostnih,		
Pomoč kristjanov,		
Kraljica angelov,		
Kraljica očakov,		za nas
Kraljica prerokov,		
Kraljica apostolov,		Boga
Kraljica mučencev,		
Kraljica spoznovavcev,		prosi !
Kraljica devic,		
Kraljica vseh svetnikov,		
Kraljica brez madeža iz- virnega greha spočeta,		
Kraljica presv. rožn. venca,		
Jagnje Božje, ki grehe sveta od- jemlješ, zanesi nam o Gospod !		
Jagnje Božje, ki grehe sveta od- jemlješ, usliši nas, o Gospod !		
Jagnje Božje, ki grehe sveta od- jemlješ, usmili se nas, o Gospod !		
Kriste, sliši nas !		
Kriste, usliši nas !		
Oče naš i. t. d. Češčena Marija i. t. d.		

Molitve.

1. K presvetemu Rešnjemu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno).

V. Kruh z nebes si jim dodelil.
(Aleluja).

O. Kateri ima vso sladkost v sebi. (Aleluja).

Molimo.

O Bog! ki si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega trpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje krvi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi občutimo. (Ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha Bog velikomaj. Amen).

2. K sveti Devici, Materi Mariji.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta Božja porodnica! ne zavrzi

naših prošenj v naših potrebah, temuč reši nas vselej vseh nevarnosti. O častitljiva in blažena Devica, naša Gospa, naša srednica, naša besednica, naša pomočnica ! S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči.

V. Prosi za nas, sveta Božja porodnica.

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

Dodeli nam, svojim služabnikom, prosimo Gospod Bog ! da vedno zdravje na duši in na telesu uživamo, in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije, vselej Device, sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni.

3. K sveti Devici, Materi Mariji.

(Od 1. adventne nedelje do Božiča.)

Usmiljena mati Zveličarjeva, ki ostaneš vrata nebeška in zgodnja

danica, pomagaj ljudstvu, ki je padlo, pa želi vstati; ti, ki si svojega stvarnika prečudno rodila, devica prej in potlej ostala, ko si iz Gabrielovih ust sprejela češčenje, usmili se grešnikov!

V. Angel Gospodov je oznanil Mariji.

O. In je spočela od svetega Duha.

Molimo.

Milost svojo, prosimo te, o Gospod, v naša srca vlij, da ki smo po angelovem oznanjenju spoznali včlovečenje Kristusa, tvojega Sina, po njegovem trpljenju in križu dosežemo častljivo vstajenje.

(Od Božiča do Svečnice.)

Usmiljena Mati Zveličarjeva, ki ostaneš vrata nebeška in zgodnja danica, pomagaj ljudstvu, ki je padlo, pa želi vstati; ti, ki si svojega stvarnika prečudno rodila, Devica prej in potlej ostala, ko si iz Gabrielovih ust sprejela češčenje, usmili se grešnikov!

V. Po porodu si Devica čista ostala.

O. Prosi za nas, Božja porodnica!

Molimo.

Bog, ki si po rodovitnem devištvu svete Marije dodelil človeškemu rodu dar večnega zveličanja, daj, prosimo, da njo za nas prositi občutimo, po kateri nam je sreča došla prejeti življenja začetnika, Gospoda našega Jezusa Kristusa, Sina tvojega.

(Od Svečnice do Velikega četrтка.)

Bodi češčena, kraljica nebes, češčena angelov gospa; češčena ti, ki si svetu pravo luč rodila! Bodi pozdravljena, Devica častita, mimo vseh lepa; bodi pozdravljena preljubeznjiva, in prosi za nas Kristusa!

V. Hvalimo te, Devica presveta.

O. Daj nam moč zoper sovražnike tvoje.

Molimo.

Dodeli milostljivi Bog, brambo naši slabosti, da, ki obhajamo spomin svete Božje porodnice, s pomočjo njenih prošenj vstanemo od svojih grehov.

(Od Velike sabote do 1. nedelje po Binkoštih.)

Veseli se, kraljica nebeška, aleluja! Katerega si zaslužila nositi, aleluja! je vstal od smrti, kakor je rekel, aleluja! Prosi za nas Boga, aleluja!

V. Veseli in raduj se, Devica Marija, aleluja!

O. Ker je Gospod res vstal, aleluja!

Molimo.

O Bog, ki si po vstajenju svojega Sina Gospoda našega Jezusa Kristusa svet razveselil; dodeli, prosimo, da po njegovi Materi Devici Mariji dosežemo veselje večnega življenja.

(Od 1. nedelje po Binkoštih do 1. adventne nedelje.)

Češčena bodi kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni tedaj, naša pomočnica! svoje milostljive oči v nas; in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blaženi sad svojega telesa: o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta Božja porodnica.

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

Vsemogočni večni Bog! ki si dušo in telo častite Device Matere Marije, da bi vredno bivališče tvojega Sina biti zaslužila, s pomočjo svetega Duha pripravil, daj, da bomo,

ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodnjega zlega in večne smrti rešeni.

4. K svetemu Jožefu.

Glejte, zvesti in modri hlapec, katerega je postavil Gospod čez svojo družino.

V. Prosi za nas, sveti Jožef!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

Naj nam, prosimo te, o Gospod, zasluženje ženina tvoje presvete Matere Marije pomaga, da, česar naša slabost ne premore, nam bode po njegovih prošnjah dodeljeno.

5. Za vse potrebe.

Gospod! ponižno te prosimo, razveži po svoji milosti naših grehov vezi, in ohrani po prošnjah svoje izvoljene matere ljube Device Marije

in vseh svojih svetnikov nas svoje služabnike, naše dobrotnike in naše pahištvo v vsi svetosti; očisti tudi vso našo rodovino in naše prijatelje hudobe in grehov, in napolni jih z lepimi čednostmi; dodeli nam mir in zdravje, odvrni od nas vidne in nevidne sovražnike, in odženi vse hude želje; daj nam zdravo vreme in dobro letino, skaži milost našim prijateljem, in obvaruj to duhovnijo z vsemi, ki v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa, povodnji, in dedeli milostljivo vsem vernim kristjanom, živim in mrtvim, v nebeškem kraljestvu večno življenje, mir in pokoj. Obvaruj našega papeža I., našega škofa I., našega cesarja I., in vso našo duhovsko in deželsko gosposko, in vse krščansko ljudstvo vseh nadlog in vsega zlega. In tvoj blagoslov pridi z nebes na nas, in bodi vselej nad nami. Po Gospodu našemu Jezusu Kristusu,

Sinu tvojem, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas. — O. Amen.

Oče naš i. t. d. Češčena Marija i. t. d. (petkrat).

Litanije na čast svetemu Jožefu.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste usliši nas!

Bog Oče nebeški,

Bog Sin, Odrešenik

sveta,

Bog sv. Duh,

Sveta Trojica, en

sam Bog,

} usmili se nas!

Sv. Marija, nevesta sv. Jo-
 žefa,
 Sv. Jožef, sin Davidov,
 Sv. Jožef, deviški ženin
 Device Marije,
 Sv. Jožef, gospodar svete
 družine,
 Sv. Jožef, rednik Jezusov,
 Sv. Jožef, vodnik Jezusu
 in Mariji na tujem,
 Sv. Jožef, ponižni tesar,
 Sv. Jožef, dobri in zvesti
 hlapec,
 Sv. Jožef, pravični mož,
 Sv. Jožef, posnemavec Je-
 zusa in Marije,
 Sv. Jožef, od Boga po-
 skušeni mož,
 Sv. Jožef, ogledalo po-
 nižnosti,
 Sv. Jožef, lilija neoma-
 deževane čistosti,
 Sv. Jožef, patron notra-
 njega življenja,

prosi za
 nas !

Sv. Jožef, varuh svete cerkve,	}	prosi za nas !
Sv. Jožef, delivec milosti,		
Sv. Jožef, naš pomočnik,		
Sv. Jožef, ki si v rokah Jezusa in Marije umrl,		
Sv. Jožef, priprošnik umi- rajočim,		

Jagnje Božje, ki grehe sveta od-
jemlješ, zanesi nam, o Gopod !

Jagnje Božje, ki grehe sveta od-
jemlješ, usliši nas, o Gospod !

Jagnje Božje, ki grehe sveta od-
jemlješ, usmili se nas !

Kriste, sliši nas !

Kriste, usliši nas !

Oče naš . . . Češčena Marija . . .

Prosi za nas, sveti Jožef !

Da bomo vredni obljub Kri-
stusovih.

Molimo.

O Bog, ki si v svoji nam ne-
razumljivi previdnosti svetega Jožefa

ženina svoji presveti Porodnici izvolil; dodeli nam, te prosimo, da njega, katerega tu na zemlji svojega varuha častimo, v nebesih svojega priprošnika imamo. Ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj Amen.

(Te litanije so francoski škofje svojim škofijam potrdili in priporočili.)

Litanije vseh svetnikov.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik svetá, usmili se nas!

Bog sveti Duh, usmili se nas!

Sveta Trojica, en sam Bog, usmili
se nas!

Sveta Marija,	}	za nas Boga prosi!
Sv. Mati Božja,		
Sv. devic Devica,		
Sv. Mihael,		
Sv. Gabriel,		
Sv. Rafael,		

Vsi sveti angeli in arhangeli, za nas
Boga prosite!

Vse svete vrste zveličanih duhov, za
nas Boga prosite!

Sv. Janez Krstnik, za nas Boga
prosi!

Sv. Jožef, za nas Boga prosi!

Vsi sveti očaki in preroki, za nas
Boga prosite!

Sv. Peter,	}	za nas Boga prosi!
Sv. Pavel,		
Sv. Andrej,		
Sv. Jakob,		
Sv. Janez,		
Sv. Tomaž,		
Sv. Jakob,		

Sv. Filip,	}	za nas Boga prosi!
Sv. Jernej,		
Sv. Matevž,		
Sv. Simon,		
Sv. Tadej,		
Sv. Matija,		
Sv. Barnaba,		
Sv. Lukež,		
Sv. Marka,	}	

Vsi sveti aposteljni in evangelisti,
za nas Boga prosite!

Vsi sveti učenci Gospodovi, za nas
Boga prosite!

Vsi sveti nedolžni otroci, za nas
Boga prosite!

Sv. Štefan,	}	za nas Boga prosi!
Sv. Lavrencij,		
Sv. Vincencij,		

Sv. Fabijan in Sebastijan,	}	za nas Boga pro- sita!
Sv. Janez in Pavel,		
Sv. Kozma in Damijan,		
Sv. Gervazij in Protazij,		

Vsi sv. mučenci, za nas Boga prosite!
Sv. Silvester. za nas Boga prosi!

Sv. Gregorij,	}	za nas Boga prosi!
Sv. Ambrož,		
Sv. Avguštín,		
Sv. Jeronim,		
Sv. Martin,		
Sv. Nikolaj,		

Vsi sv. škofje in spoznovavci, za nas
Boga prosite!

Vsi sveti učeníki, za nas Boga prosite!

Sv. Anton,	}	za nas Boga prosi!
Sv. Benedikt,		
Sv. Bernard,		
Sv. Dominik,		
Sv. Frančišek,		

Vsi sveti mašniki in leviti, za nas
Boga prosite!

Vsi sveti menihi in puščavniki, za
nas Boga prosite!

Sv. Marija Magdalena,	}	za nas Boga prosi!
Sv. Agata,		
Sv. Lucija,		
Sv. Neža,		
Sv. Cecilija,		
Sv. Katarina,		

Sv. Anastazija, za nas Boga prosi!
 Vse svete device in vdove, za nas
 Boga prosite!

Vsi svetniki in svetnice Božje, za
 nas Boga prosite!

Bodi nam milostljiv, zanesi nam, o
 Gospod!

Bodi nam milostljiv, usliši nas, o
 Gospod!

Vsega hudega,

Vsega greha,

Svoje jeze,

Nagle in neprevidene smrti,

Skušnjav hudičevih,

Jeze, sovraštva in vse hude volje,

Duha nečistosti,

Treska in hudega vremena,

Šibe potresa,

Kuge, lakote in vojske,

Večne smrti,

S skrivnostjo svojega svetega
 včlovečenja,

S svojim prihodom,

S svojim rojstvom,

reši nas, o Gospod!

S svojim krstom in svetim postom,

S svojim križem in trpljenjem,

S svojo smrtjo in svojim pokopom,

S svojim svetim vstajenjem,

S svojim čudovitnim vnebohodom,

S prihodom Tolažnika sv. Duha,

V dan sodbe,

Mi grešniki,

Da nam zanesesh,

Da nam odpustiš,

Da nas k pravi pokori pripelješ,

Da svojo sveto cerkev vladaš
in ohraniš,

Da pastirja apostolskega in vse
cerkvene stanove v svoji sveti
veri ohraniš,

Da sovražnike svete cerkve ponižaš,

Da našega cesarja obvaruješ,

Da krščanskim kraljem in oblastnikom
mir in pravo enovoljnost daruješ,

reši nas, o Gospod!

prosimo te, usliši nas!

Da vsemu krščanskemu ljudstvu
mir in edinost dodeliš,

Da nas vse v svoji sveti službi
potrdiš in ohraniš,

Da naše misli k nebeškim željam
povzdigneš,

Da vsem našim dobrotnikom
večne dari dodeliš,

Da duše naše in naših bratov,
bližnjih in dobrotnikov več-
nega pogubljenja rešiš,

Da sad zemlji daš in ohraniš,

Da vsem vernim dušam večni
pokoje dodeliš,

Da nas uslišiš,

Sin Božji,

Jagnje Božje, ki grehe sveta od-
jemlješ, zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta od-
jemlješ, usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta od-
jemlješ, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

prosimo te, sliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš (i. t. d. tiho).

V. In nas ne vpelji v skušnjavo.

O. Temuč reši nas hudega. Amen.

Molitve po litanijah.

pri popoldanji službi Božji ob nedeljah in
praznikih, kateri niso Matere Božje.

K svetemu Rešnjemu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

Molimo.

O Bog! kateri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega trpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje krvi tako častiti, da sad

tvojega odrešenja vedno v sebi občutimo. (Kateri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.)

Za vse potrebe.

Vsemogočni, večni Bog! nebeški Oče! poglej z očmi svoje neskončne milosti naše reve in nadloge. Usmili se vseh vernih kristjanov, za katere se je tvoj edinorojeni Sin, naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus, voljno grešnikom v roke dal, in je tudi svojo drago kri na lesu svetega križa prelil. Po tem Gospodu Jezusu odvrni, milostljivi Oče! zaslužene šibe, sedanje in prihodnje nevarnosti, punte, vojsko, kugo, lakoto, dragino, bolezni in žalostne revne čase.

Vsemogočni, večni Bog! usmili se svojega služabnika, našega papeža I., in vodi ga po potu več-

nega življenja, da bo s tvojo pomočjo, kar je tebi prijetno, želel in z vso močjo storil.

O Bog, pastir in vladar vseh vernih! glej milostljivo na svojega služabnika, našega škofa I., ki si ga pastirja naši škofiji postavil; dodeli mu, da tistim, čez katere je postavljen, z besedo in z djanjem k dobremu služi, in tako s čedo, ki mu je izročena, večno življenje doseže.

Bog, varh vseh kraljestev, dodeli svojemu služabniku, našemu cesarju I., spoznati in častiti tvojo moč, s katero se sovražnik premaga, da bo, ker je iz tvoje volje cesar postal, tudi v tvojem varstvu vselej mogočen.

Razsvetli in potrdi v vsem dobrem duhovske in deželske oblastnike in gosposke, da nas bodo na vse to napeljevali, kar more k tvoji Božji časti, k našemu zveli-

čanju in k miru in k sreči vsega krščanstva pripomoči.

Prosimo tudi, kakor hočeš, da nam je prositi za vse svoje prijatelje in neprijatelje, za zdrave in bolne, za vse žalostne in revne kristjane, za žive in mrtve.

Vsemogočni, večni Bog! ki gospoduješ nad živimi in mrtvimi, in se usmiliš vseh, katere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš, pohlevno te prosimo, da vsi, za katere smo se namenili moliti, ki so še živi, ali pa so se že s sveta ločili, na prošnje vseh tvojih svetnikov od tvoje dobrote odpuščenje vseh svojih grehov dosežejo.

Dodeli nam, o Bog mirú! pravo edinost v veri brez vsega razdrtja in ločitve. Preobrni naša srca k pravi pokori in k poboljšanju našega življenja. Vžgi v nas ogenj svoje ljubezni. Daj nam goreče želje po vsi pravičnosti, da ti bomo, kakor tvoji

pokorni otroci, v življenju in v smrti prijetni in dopadljivi.

Tebi, o Gospod! bodi vedno priporočeno vse naše dejanje in nehanje, naše delo in opravilo, naše življenje in naša smrt. Daj nam tvojo milost tukaj uživati, in tamkaj z vsemi izvoljenimi doseči, da te bomo v večnem veselju in zveličanju hvalili in molili. To nam dodeli, Gospod, nebeški Oče! po Jezusu Kristusu, svojem ljubem Sinu, Gospodu našem in Odrešeniku, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas.

O. Amen.

Oče naš i. t. d. Češčena Marija i. t. d.
(petkrat.)

Litanije presvetega Srca Jezusovega.

(Odpustek 300 dni.)

Gospod, usmili se nas!
 Kriste, usmili se nas!
 Gospod, usmili se nas!
 Kriste, sliši nas!
 Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,
 Bog Sin, odrešenik sveta,
 Bog sveti Duh,
 Sveta Trojica, en sam Bog,
 Srce Jezusa, Sinú večnega Očeta,
 Srce Jezusovo, v Materi Devici
 od svetega Duha upodobljeno,

usmili se nas!

Srce Jezusovo, z Besedo Božjo
v osebi združeno,

Srce Jezusovo, neskončno veli-
čanstveno,

Srce Jezusovo, sv. tempelj božji,

Srce Jezusovo, šotor Najvišjega,

Srce Jezusovo, hiša božja in
vrata nebeška,

Srce Jezusovo, žareče ognjišče
ljubezni,

Srce Jezusovo, posoda pravice
in ljubezni,

Srce Jezusovo, dobrote in lju-
bezni polno,

Srce Jezusovo, brezno vseh čed-
nosti,

Srce Jezusovo, vse hvale najbolj
vredno,

Srce Jezusovo, kralj in središče
vseh src,

Srce Jezusovo, v katerem so vsi
zakladi modrosti in znanosti,

Srce Jezusovo, v katerem biva
vsa polnost božanstva,

usmili se nas!

Srce Jezusovo, nad katerim ima
 Oče svoje posebno dopadénje,
 Srce Jezusovo, iz čigar polnosti
 smo vsi prejeli,
 Srce Jezusovo, hrepenenje več-
 nih višav,
 Srce Jezusovo, potrpežljivo in
 neskončno usmiljeno,
 Srce Jezusovo, bogato za vse,
 ki te na pomoč kličejo,
 Srce, Jezusovo, vir življenja in
 svetosti,
 Srce Jezusovo, sprava za naše
 grehe,
 Srce Jezusovo, z zasramovanjem
 nasičeno,
 Srce Jezusovo, zavoljo naših
 hudobij potrto,
 Srce Jezusovo, do smrti pokorno,
 Srce Jezusovo, s sulico prebo-
 deno,
 Srce Jezusovo, vir vse tolažbe.
 Srce Jezusovo, življenje in vsta-
 jenje naše,

usmili se nas!

Srce Jezusovo, mir in sprava
naša,

Srce Jezusovo, krvava žrtev za
grešnike,

Srce Jezusovo, zveličanje v tebe
upajočih,

Srce Jezusovo, upanje v tebi
umirajočih,

Srce Jezusovo, sladkost vseh
svetnikov,

usmili se nas!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ,
zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ,
usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ,
usmili se nas!

M o l i t v e.

(Klečé.)

1. V čast presv. Srca Jezusovega.

V. Jezus krotak in iz srca ponižen.

O. Upodobi naše srce po svojem srcu.

Molimo.

Vsemogočni večni Bog, ozri se na Srce svojega preljubega Sina, in na češčenje in zadoščenje, katero ti daje v imenu grešnikov, ter tako potolažen odpusti njim, ki prosijo tvojega usmiljenja, v imenu istega svojega Sina, Jezusa Kristusa, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog, na vekov veke. Amen.

2. Posvetitev presv. srcu Jezusovemu.

Presladki Jezus, Zveličar človeškega rodu! poglej nas ponižno klečeče pred tvojim altarjem! Tvoji smo, tvoji hočemo biti. Da bi pa bili še ožje sklenjeni s teboj, zato se danes vsak izmed nas radovoljno posveti tvojemu Srcu.

Tebe mnogi niso nikdar poznali. Tebe so mnogi zavrgli, ne meneč se za tvoje zapovedi. Usmili se obojih, usmiljeni Jezus, in potegni k svo-

jemu Srcu vse. Kralj bodi, Gospod, ne samo vernikov, ki niso nikdar odpadli od tebe. ampak tudi izgubljenih sinov, ki so te zapustili. Stôri, da se že skorej vrnejo v očetovo hišo, da ne poginejo od uboštva in gladu. Bodi kralj tistih, ki jih slepi zmota ali loči nesloga. Privabi jih v zavetje resnice in k edinosti vere, da bo kmalu en hlev in en pastir. Bodi nazadnje kralj vseh tistih, ki živé še v starem paganstvu in otmi jih iz temè v božjo svetlobo in kraljestvo.

Daj, Gospod, svoji Cerkvi varno in zanesljivo svobodo. Daj vsem narodom mirno življenje. Daj, da se glasi od kraja do kraja zemlje en glas: Bodi hvala božjemu Srcu, ki nas je rešilo; njemu čast in slava vekomaj! Amen.

Oče naš itd. Češčena Marija itd.
(trikrat.)

Molitev za sveto cerkev.

Večni Oče, spomni se svoje družbe, ki je tvoja od začetka. Spoznaj sveto cerkev za nevesto edino-rojenega svojega Sina, za katero se se ni branil preliti svoje krvi. Prosim te, povelčaj jo s svetostjo, z obilnimi milostmi in z veliko dedščino, da bode spoznana vredno takega ženina in tolike odkupnine. Ozri se milostno na otroke te svete matere in pridruži ji vse narode, da vsi spoznajo z živo vero tebe, Boga Očeta, in od tebe poslanega Jezusa Kristusa, kakor tudi svetega Duha, da te kličejo na pomoč s trdnim upanjem in te popolnoma ljubijo. Amen.

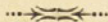

Sv. križev pot,

kakor se navadno moli v Rimu.

Priprava.

Preusmiljeni Jezus! zdaj hočem pobožno premišljevati, po kako težavni, bolečin polni poti si šel na goro Kalvarijo. Z Marijo, tvojo presveto materjo, in z Janezom, tvojim ljubeznjivim učencem, hočem postati pod svetim križem, da svoje grehe objokujem in se resnično poboljšam. Dodeli mi milost, da to pobožnost v srčni žalosti začnem in končam.

Jezus je k smrti obsojen.

1. Postaja.

Jezus je k smrti obsojen.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus! po tej krivični sodbi, katero sem s svojimi grehi že tolikrat podpisal, reši me sodbe večne smrti, katero sem že tolikrat zaslužil.

Oče naš . . . Češčena Marija . . .

Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Srce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Jezus vzame križ nase.

2. Postaja.

Jezus vzame križ nase.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus! ki si voljno nase vzel težki križ, katerega sem ti jaz s svojimi grehi pripravil; daj, da spoznam njih velikost, ter jih objokujem ves čas svojega življenja.

Oče naš . . . Češčena Marija . . .

Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Srce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Jezus pade prvič pod križem.

3. postaja.

Jezus pade prvič pod križem.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

Teža mojih prevelikih grehov, o Jezus! te je pod križem potrla na tla. Studijo se mi grehi ter jih sovražim; odpusti mi, prosim te, in s pomočjo tvoje milosti sklenem nič več grešiti.

Oče naš . . . Češčena Marija . . .

Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Srce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Jezus sreča svojo žalostno Mater.

4. Postaja.

Jezus sreča svojo žalostno Mater.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O prežalostni Jezus! o prežalostna Mati! ako sem vama dozdaj toliko žalost delal s svojimi grehi, se to v prihodnje nič več ne sme goditi. Z vajno pomočjo vaju hočem ljubiti, in vama biti zvest do smrti.

Oče naš . . . Češena Marija . . .

Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Srce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vica! !

Simon iz Cirene pomaga Jezusu križ nesti.

5. Postaja.

*Simon iz Cirene pomaga Jezusu križ
nesti.*

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus! kako srečen je Simon, da ti zamore pomagati križ nešti! Kako srečen bi bil tudi jaz, ko bi ti odslej pomagal križ nositi s potrpežljivostjo v vsem, karkoli me zadene.

Oče naš . . . Češčena Marija . . .

Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Srce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Veronika poda Jezusu potni prt.

6. Postaja.

Veronika poda Jezusu potni prt.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus ki si se toliko ponižal, da si vtisnil svoj presveti obraz Veniki v potno ruto, vtisni globoko tudi v mojo dušo spomin svojega bridkega trpljenja in svoje grenke smrti.

Oče naš . . . Češčena Marija . . .

Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Srce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Jezus pade drugič pod križem.

7. Postaja.

Jezus pade drugič pod križem.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

Moji večkrat storjeni grehi so krivi, da ti, o preljubeznivi Jezus! že spet padeš pod križem. Daj mi pomoč, da se zopet ne povrnem v greh!

Oče naš! . . . Češčena Marija . . .

Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Srce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Jezus tolazi jeruzalemske žene.

8. Postaja.

Jezus tolaži jeruzalemske žene.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

Ti o Jezus! tolažiš Jeruzalemske žene, ki žalujejo nad tvojim trpljenjem. Tolaži tudi mojo dušo s svojim usmiljenjem, v katero zaupam in si hočem obračati v prid.

Oče naš . . . Češčena Marija . . .

Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Srce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Jezus pade tretjič pod križem.

9. Postaja.

Jezus pade tretjič pod križem.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

Od prevelicega trpljenja, ki si ga že prestal, o Jezus! tretjič padeš pod težkim križem. Stori, da se nič več v greh ne povrnem. Moj Jezus! raji umrjem, kakor da bi spet grešil.

Oče naš . . . Češčena Marija . . .

Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Srce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Jezusa slečejo ter mu kisa in žolča
piti dajo.

10. postaja.

*Jezusa slečejo ter mu kisa in žolča
piti dajo.*

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus! ki so te slekli ter kisa in žolča piti dali, reši me vendar vsega nagnjenja do časnih reči, in stori, da vse zaničujem, kar je posvetnega, ali kar me v greh napeljuje.

Oče naš . . . Češčena Marija . . .

Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Srce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Jezusa pribijejo na križ.

11. postaja.

Jezusa pribijejo na križ.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

Po tistih grozovitih bolečinah, katere si občutil, ko so tvoje svete roke in noge z žebli prebodli, stori, o Jezus! da svoje meso neprenehoma križam s krščanskim zatajevanjem.

Oče naš . . . Češčena Marija . . .

Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Srce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Jezus umrje na križu.

12. Postaja.

Jezus umrje na križu.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus! ki si na križu umrl, potem ko si tri ure v naj bridkejših smrtnih težavah na njem visel, daj mi, da prej umrjem, kakor da bi še kedaj grešil. In ako moram še živeti, naj živim, da tebe ljubim in tebi služim.

Oče naš . . . Češčena Marija . . .

Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Srce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa.

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Jezusa njegovi deviški materi na naročje polože.

13. Postaja.

*Jezusa snamejo s križa in ga polože
Mariji v naročje.*

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O prežalostna Mati! kako je bilo pač z bridkostmi napolnjeno tvoje Srce, ko si imela svojega ljubega Jezusa mrtvega v naročju. O izprosi mi milost, da sovražim greh, ki je bil kriv njegove smrti in tvojih bridkostij, da spokorno živim in v tvojem naročju sveto umrjem.

Oče naš . . . Češčena Marija . . .

Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Srce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa.

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Jezusa položé v grob.

14. Postaja.

Jezusa položé v grob.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus! vsemu hočem odumreti in živeti le tebi. Dokler mi je še tu živeti, hočem le tebi in s teboj živeti, da enkrat v nebesih v tebi večno živim, ter tamkaj sad tvojega bridkega trpljenja in tvoje smrti večno uživam.

Oče naš . . . Češčena Marija . . .

Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Srce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa.

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vica! !

Cerkveni slavospev o sv. Jožefu.

Jožef, nebéščanom ponos in slava,
 Našega up življenja, zemlje steber :
 Pesmi, ki ti prepevamo veseli,
 Sprejmi prijazno.

Stvarnik te je izvolil čisti devi
 Ženina, hotel je imé da nosiš :
 Oče Besede, storil te je sredstvo
 Sreče človeške.

Ti si svetá Odrešenika v hlevu,
 Katerega prihod so preroki peli,
 Gledal vesel ; Božanstvo si ponižen
 Molil v prahu.

Bog, o vladarjev Kralj, Gospod vsi zemlji,
 Kateremu trese se na migljeje pekeli,
 Kateremu služi vse nebó, je tebi,
 Jožef, pokoren.

Večna naj slava Trojstvu se razlega ;
 Ono, ki tebi rajsko čast je podelilo,
 Naj nam daruje po zaslugah Tvojih
 Večno življenje. — Amen.

Kazalo.

	Stran
Pas svetega Jožefa	3
Odpustki, katerih se zamorejo opasani vde- ležiti	20
Molitve v čast sedmeremu veselju in sed- meri žalosti svetega Jožefa	23
Sedem nedelj svetemu Jožefu posvečenih :	
I. Nedelja	30
II. Nedelja	42
III. Nedelja	51
IV. Nedelja	59
V. Nedelja	70
VI. Nedelja	79
VII. Nedelja	85
Sveta maša na čast svetemu Jožefu . . .	93
Spovedne molitve, zlasti o devetdnevnic na čast svetemu Jožefu	110

Obhajilne molitve :

Molitve pred svetim obhajilom	116
Molitve po svetem obhajilu	124
Lavretanske litanije	130
Litanije na čast svetemu Jožefu	141
Litanije vseh svetnikov	144
Litanije presv. Srca Jezusovega	156
Molitev za sv. cerkev	162
Sveti križev pot	163
Cerkveni slavospev o sv. Jožefu	192

Ski
VOLČIČ J.
Pas
6022

201903200

COBISS @

KNJIZNICA M. JARCA
ŠTUDIJSKI OPDELEK

